

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Det finns
något att
tala, sjunga
och vittna om:

**Kristus har
försonat
världen!**

Appell av Hans Lindelöw, sid 16

I varje generation
skulle budskapet
ut till varenda
människa. Det
skulle inte låsas
in i institutioner,
i sakrala hus, i
prästerliga akter
eller i hierarkier.

Himmelrikets politik
av Arne Imsen, sid 5

**En vision som bär
genom allt!**

*Om Gud skulle upprätta
församlingen kunde det
inte ske efter det traditio-
nella tänkandet. Vi måste
tillbaka till apostlarnas
undervisning.*

Intervju med Tage Johansson, sid 10

- Jesus kom till m

Vittnesbörd av Mika

Han räddade mig från mörkret. Han helade min kropp. Han förbarmade sig över mig.

Trots att jag inte ens trodde att han fanns, så räddade han mig från det djupa mörket som finns – döden själv.

Mitt vittnesbörd handlar inte om mig, utan det handlar om förlåtelse, upprättelse, helande, försoning genom blodet, syndernas förlåtelse.

Jag har levt i kriminalitet och missbruk i hela mitt liv, ända sedan barndomen. Jag har aldrig arbetat, jag har varit yrkeskriminell med mycket på mitt samvete. Bankrån var vardag. Jag har skadat folk. Jag vådasköt min far till döds i Köpenhamn 1998. Men inget kunde beröra mitt hjärta. Inget kunde få mig att stanna upp och tänka till. Det blev långa fängelsestraff, men jag visste inte vad jag sökte efter. Jag var så fast i mina egna lustar, mitt beroende. Jag har alltid haft beroende av olika slag i mitt liv. Alkohol, hasch – ja, man tog det man kunde. Men det som var drivkraften i mig var inte att skaffa pengar till droger, utan det var mitt ego. Jag gjorde vad jag ville när jag ville. Det fanns inget som kunde stoppa mig. Ingen. Inte ens när min pappa dog.

Istället blev jag ännu mera hänsynslös. Någoting dog i mig. Jag kommer än idag ihåg hur tomhylsan klingade på golvet efter skottet. Då dog någoting i mig. Något som var ännu mer dött: Mitt hjärta. Och jag blev ännu mera hänsynslös. Rånade ännu fler banker. Skadade ännu mer folk. Det är syndens konsekvenser. Ända sedan barndomen blev mitt hjärta ännu mera stängt. Synden levde sitt eget liv. Allt som fanns i mig var bara mitt ego, mitt begär, min vilja. Det fanns ingen som kunde nå fram till mig.

År 2002 blev jag utsatt för ett mordförsök i Danmark. Jag bodde där i femton år. Jag blev huggen med en sax nitton gånger. Lungan punkterad, magen, nacken. Även ett hål i hjärtat. Men jag lyckades ta mig ut på en trappavsats, och föll två våningar. Så kom ambulans och tog hand om mig. Jag kom till sjukhus, och hade hjärtstillestånd i tio minuter. Jag borde egentligen inte vara här. Jag vaknade upp, förslamad från halsen och ner.

Jag skrek bara ”hallå, hallå” hela dagarna. Kateter och blöja. Visste ingenting om någoting. Jag minns när jag dog. Det står om dödsriket i bibeln. Mörkret. Det beskrivs i både Nya och Gamla testamentet. Jag visste inte var jag var. Det kom en röst till mig som sa att kärlek är det viktigaste i livet. Jag minns mörkret. Det var som att vara i rymden utan stjärnor. Jag kunde se oändligt långt. Jag har aldrig känt mig så ensam och övergiven och vid mina sinnens fulla bruk som jag var då. Med den minnesbilden vaknade jag upp i sjukhuset och ropade ”hallå, hallå”. Läkarna gav inget hopp. De sa att jag skulle förbli en ”grönsak” resten av livet.

Men jag vet vem som kom till mig i mörkret. Jag vet vem som helade min kropp. Det står i Guds ord: ”Han drog upp mig ur fördärvets grop, ur den djupa dyn. Han gjorde mina steg fasta. Och han lade i min mun en ny sång, en lovsång till min Gud.”

Så kom jag till Second

Chance. Jag fick höra Guds ord. Jag visste att det var kristet. Second Chance – andra chansen – är en verkstad för Herren. Jag talade om för dem att ”ni kan predika er till döds, för jag kommer inte att ta emot något”. Jag ville inte. Men de hade morgonandakter där varje morgon, innan arbete. Många gånger mådde jag riktigt dåligt. Ett illamående jag aldrig haft innan och inte efter det heller. Jag mådde pyton. Hade ont i magen. Så här i efterhand visste jag ju att det var synden i mig, mitt samvete skavde. Men det fattade jag inte då.

Jag kände inte Gud då. Men jag fick höra Guds Ord på Second Chance, och det står att Guds Ord är skarpare än något tveeggat svärd. Det tränger igenom alla fasader, allt mitt eget. Det som ingen ser, ingen vet. Dit kommer Han med sin nåd, sin barmhärtighet. Det står i Guds ord att ”Herrens nåd är det att det inte är ute med oss. Det är inte

ig i mörkret!

slut med hans barmhärtighet. Den är var morgon ny. Guds Ord är det enda vi har att förtrösta på. Det är levande och verksamt. Trots att jag inte hade kommit till tro, räddade han mig från mörkret. Han helade min kropp. Han förbarmade sig över mig. Trots mina fel och brister, trots att jag förnekade honom. Trots att jag inte ens trodde att han fanns, så räddade han mig från det djupaste mörker som finns – döden själv.

Han förbarmar sig över vem Han vill, och han visar barmhärtighet mot vem han vill. Vi ska vara glada för den nåd han visat var och en av oss. Vi ska älska varandra med ett öppet hjärta. Stödja varandra. För om våra synder är blodröda, så kan han göra dem vita som snö. När jag fick höra Guds Ord på Second Chance, så beslutade jag mig för att döpas. Jag visste inte vad dop var och vad det innebar. Men jag ville bara lämna allt det gamla bakom mig. Jag ville börja något nytt. Jag visste att jag hade funnit det jag hade sökt efter i hela mitt liv. På min väg, mina beroenden, i mina lustar, i mina begär och i min egen köttsliga vilja. Jag sökte efter någon spänning, men jag visste inte att jag sökte Herren. Han saknades i mitt liv. Det står i Guds Ord att han gör allting nytt. Det finns ingen upprättelse eller syndernas förlåtelse i något annat namn än Jesus. Han är full av nåd. Han kom med nåd och sanning. Inte sanning och

nåd, utan *nåd och sanning!* Och åter nåd! I den oförtjänta favör som ordet nåd betyder, ger han oss sitt goda, utan att vi förtjänar det. För hans kärlek är mycket större. Det står i Guds Ord att kärleken består inte i att vi har älskat honom, utan att han sände

för min kind. Så kom en tår till, och till slut forsade tårarna ned. Och jag skakade och skakade som ett asplöv. Så sa de: Välkommen in i familjen! Jag hade gått och väntat, för jag ville känna hur det kändes att bli frälst. Än i dag har jag en väldigt barnslig, enkel tro. Det

Endast i Jesu blod finns förlåtelse. Bara i hans namn finns upprättelse. Helande till ande, kropp och själ. Tänk att han väntade på mig. Han såg mig – hela mitt liv.

sin son till försoning för våra synder. Av nåd är vi frälsta genom tro. Guds gåva är det. Inte på grund av gärningar, för att ingen ska berömma sig.

Efter det att jag döpt mig i pingstkyrkan, åkte jag med församlingen till Löttorp där vi hade LP-konferens. Jag ville döpa mig innan, för jag ville lämna allt det gamla bakom mig, och börja något nytt. Efter det vi kom hem från Löttorp hörde jag talas om tisdagsbön. Jag tyckte det var väldigt konstigt, för jag trodde att kyrkan var öppen bara på söndagar. Jag gick dit för att kolla vad det var. Det var tio dagar efter det jag döpt mig. Där var en äldre broder som lade sin hand på mitt huvud, och bad att jag skulle få den helige Ande. Jag började skaka, och en tår började rinna ner

handlar om synd, omvändelse, upprättelse, försoning. Och det är varje människas lott att leva här och sedan dömas. Vi kommer alla att stå inför hans domstol. Men Jesus är min rättfärdighet. För jag har inget själv som jag kan lägga fram inför honom. Han är min rättfärdighet. *Yahweh Tsidkenu* – Herren vår rättfärdighet.

Men när jag kom hem och jag lade mig på soffan och lyssnade på Carina Nyman, så sa jag: Okej Jesus, nu har jag gett mitt hjärta till dig. Jag tror på dig eller jag vill tro på dig. DU är sann. När jag sa ordet sann, då forsade en flod av härlighet genom min kropp. Det kändes som tio tusen doser knark fast mycket häftigare, för jag har inget annat att jämföra med, och jag sträckte upp mina händer

mot taket och sa: Ta emot mig då! Då var det som hundratals små nålar ömt stack mig på handflatorna. Sedan knäppte jag mina händer och sa: Tack Jesus, tack Jesus! Det kändes som om ett stort hjärta pulserade mellan mina handflator. Då visste jag det: Han är ju sann, han finns på riktigt!

Jag började jobba inom LP. Där kan man komma som man är, med sina fel och brister. Man behöver inte ha slips och kavaj.

Man kan komma, som man är till Jesus. Det spelar ingen roll vad du har sagt, gjort eller hur du levt ditt liv. Du är alltid välkommen. Som den förlorade sonen. Han kom till insikt; han vände om. Det handlar om omvändelse. Ingen omvändelse – ingen frälsning. Men det gäller att inte bara vända om och bli fri från droger, missbruk och begär och bli medlem i en församling. För mig i alla fall, handlar omvändelsen om att man lägger bort allt sitt eget och sätter sin förtröstan och sitt hopp till en som är mycket förmer än du själv. Den rättfärdige ska leva av tro. Vi ska försaka oss själva. Vi ska lägga ner all vår egen förmåga. Det kan vi inte. Men vi har en hjälpare – den helige Ande. Han ger oss kraft, om vi verkligen av hela vårt hjärta söker honom.

forts sid 27

Missionsuppdraget!

Text: Berno Vidén

Maranataförsamlingen i Stockholms verksamhet står inför stora förändringar. Efter mer än 30 år på Bällsta, i huvudstadens västra förort Bromma, är det snart dags att lämna platsen. Som det ser ut idag ska vi ha lämnat Bällsta senast den sista november i år. Vi har ännu inte hittat några nya lokaler, något som alltså är ett böneämne.

Vi har från olika håll mötts av frågor om vad som ska hända med församlingen. Först och främst behöver vi påminna varandra om att församlingen inte är en regional plats med en specifik byggnad i centrum. Visserligen har Bällsta under många år fått tjäna som församlingens missionscenter, vilket vi är oerhört tack-samma för, men även om den platsen nu lämnas så finns Maranataförsamlingen kvar.

Då vi lämnar befintliga lokaler räknar vi med att en av församlingens storfamiljer kommer att fungera som bas. Ännu återstår en tid och mycket kan hända eller dyka upp under vägens gång. Bönesamlingar, bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation har alltid funnit vägar att nå fram; där två eller tre är församlade i Jesu namn vet vi att han finns mitt ibland oss.

Inledningen av årets sommar har på ett speciellt sätt kommit att bli en påminnelse om Missionsbefallningen. Jesus sa:

- Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.

Guds Ord bär inte bojor och styrs inte heller av yttre omständigheter. Det finns en bärkraft i evangelium som ständigt behövs för att få dominans i våra liv: Uppdraget!

Under våren har vi samtalat om den analkande sommaren och vad den kan innebära med tanke på alla förestående förändringar. Vad som än händer är missionsuppdraget av högsta prioritet.

Stockholm är ett enormt missionsfält med möjligheter att nå många trasiga människor med evangelium. Idag är frälsningens dag. Låt oss ta väl vara på de tillfällen som ges oss, var helst vi bor, så att vi utan att förtrötta kan möta människor med det glada budskap som förmår att smälta ner berg och förvandla hjärtan.

Missionsfälten är många och de finns alldeles inpå oss. Då det gäller Stockholm välkomnar vi alla som vill, att delta i sommarens evangelisation ute på gator och torg. Än så länge har vi satsat på att använda främst lördagseftermiddagar till att sprida traktater och biblar i Stockholm City och Vällingby Centrum, då vi också

bjuder in till vittnesbördsmöte på kvällen. Välkommen att vara med!

Även detta år planerar vi för Sommarkonferens. Temat är: *En tro som övervinner!* Konferensen blir den sista på Bällsta med inledningsmöte den 17 juli kl 19.00. Därefter följer fyra dagar i gemenskap kring Ordet, till och med den 21 juli (se annons sid. 27).

Som vanligt tar vi inte ut någon avgift utan vill göra det möjligt för alla att vara med. Däremot är vi beroende av gåvor och offer för konferensens omkostnader. Även missionsoffer kommer att tas upp.

Vill du redan nu vara med och ge en gåva till konferensen eller till missionen i Dominikanska republiken? Swisha då till nummer 123 155 15 71 eller sätt in din gåva på Plusgiro 44 10 05-6.

Det mörknar i tiden och uppbyggdets stund närmar sig med hast. Jesus kommer! Vår tid präglas av människors sökande i religioner, materialism och annat som leder människor vilse. Missionsuppdraget handlar om att med tydlighet och skärpa predika Jesus Kristus. I inget annat namn finns frälsning.

Budskapet om Jesu tillkommelse är ett hoppets budskap. Var med och påminn din omgivning om att det finns en framtid och ett hopp:

Maranata - kom Herre Jesus!

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Himmelrikets politik

Predikan av Arne Imsen ur predikosamlingen *Elden får inte slockna*

**Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken.
Ingen generation fick uppgiften att bygga några
institutioner för nästa generation eller ta emot några
traditioner för att tradera det vidare.
Varje generation skulle börja nollställd med samma
möjlighet att mottaga frälsningens budskap.**

Det som styr världen är inte ideologierna utan pengarna och ekonomierna. Där penningen och människan existerar samtidigt finns ingen demokrati, eftersom penningen är totalitär i sina anspråk och aldrig tar några demokratiska hänsyn. Att tala om demokrati i vårt land är ganska missvisande. Det råder möjligen politisk men knappast ekonomisk demokrati. Det kommer heller aldrig att förekomma.

Man kan försöka att genom olika politiska åtgärder mildra penningens skadeverkande inflytande på samhället, stödja de fattigaste och åstadkomma vissa förändringar. Ändå blir förändringarna bara marginella så länge själva samhället aldrig förändras. Det kommer penningen och dess ägare med stor omsorg att vaka över.

Vi måste därför först göra klart att en kristen inte kan förverkliga någon politisk socialism. Den är egentligen bara en satanisk förvanskning av det församlingsideal som existerar i Nya testamentet. Att man har lyckats dупera så stora delar av mänskligheten just på den här punkten beror på att kyrkan gått kapitalismens ärenden.

Det är kyrkan som skapat förutsättningarna för den politiska socialismen. Det i sin tur beror på att den kristna församlingen – jag skiljer då på församling och

kyrka – inte vågat ta steget fullt ut och förverkliga den gudomliga församlingsprincip som innebär att församlingen får sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sin egen politik – himmelrikets politik – och sitt eget kulturliv, vilket handlar om Andens liv och Andens frukt. Församlingen har visserligen bekämpat synden i dess former på det moraliska planet, men inte lika mycket bekämpat världen. Under tiden man bekämpat synden har man förvärldsligats och likbildats med världen.

Nu säger Jesus: ”I världen liden I betryck, men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen.”

Jesus vann seger över synden genom sin död och uppståndelse, han vann seger över världen genom sitt liv. Det var en fingervisning om hur församlingen skulle leva i varje tid för att vinna seger. Vi vinner seger över världen genom vårt ställningstagande till den.

Bibeln talar aldrig om världen som en gudomlig organisation. Världen är den sataniska organisation som stänger människan inne i tiden och berövar henne evigheten. Världen är uppbyggd av olika element: Filosofi, religion, politik, ekonomi, kultur och allt man kan tänka sig därtill. Andra saker ger världen en utomsinnlig dimension: ockultism och spiritism. Det är en hel andevärlds inflytande som möjliggör denna gudsfiendliga

**Det som styr
världen är
inte ideolo-
gierna utan
pengarna och
ekonomierna.**

organisation i tiden.

Satans avsikt med världen är att hindra människorna att söka Gud genom att stänga in dem i tiden och låta dem uppslukas av världen. Avsikten är inte främst att människan skall gå förlorad, utan meningen är att använda människan som byggnadsmaterial för ett annat rike som satan vill bygga upp för att bjuda

Bibeln är inte ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan. Gud håller på att uttaga ett folk som skall evakueras, inte skapa en himmel på jorden eller ett materiellt paradys i tiden.

den Smorde maximalt motstånd. Satan vill nämligen ha platsen på Faderns högra sida. Han vill detronisera Sonen. Därför har han också bisittare och makthavare på olika nivåer i olika sammanhang runt världen i sin tjänst. En del av dem kallar bibeln för konungar, men det finns också andra uttryck.

Missriktad lojalitet

Satan skulle ha varit besegrad också i världen om inte mänskligheten hade visat honom sådan lojalitet. Det är den emot honom lojala mänskligheten som ger honom makten, även om det är en skenmakt som han så småningom kommer att förlora. Satans organisation – den nuvarande världsordningen – går mot sitt slut. Den skall upplösas och bryta samman i den sista konfrontationen mellan honom och ljusets furste. Därför är församlingens uppgift inte att bygga upp organisationer som tar upp kampen mot de inomvärldsliga makterna på deras villkor med deras metoder. Församlingens primära uppgift är att se till att skaran i varje generation blir fulltalig.

Vi skall alltså inte sanera i den organisation satan har byggt upp, utan istället bedriva en slags agentverksamhet genom att förlösa människorna från världen och överföra dem till den fridlysta plats som finns i tiden, dit satan inte kan komma, nämligen Golgata. Det är fristaden för hela mänskligheten. Då människan flyr dit blir hon räddad.

Vår uppgift är att verka så att människor blir upplysta om dessa verkliga förhållanden och undervisade om räddningens verkligheter. Därför är inte Bibeln ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan. Gud håller på att uttaga ett folk som skall evakueras, inte skapa en himmel på

jorden eller ett materiellt paradys i tiden. Guds folk har inte två himlar. Det har bara en himmel och är i tiden förföljt av de makter som är förbundna med denna världens furste.

Uppenbarelsetro

Det finns bara en möjlighet att övervinna världen. Det är inte genom arbete, mänskliga ansträngningar, genom kulturella eller andra aktiviteter. Det enda som kan övervinna världen är vår tro. Det är inte vetenskaplig tro utan uppenbarelsetro. Tron är inte passivt mottagande av gudomliga gåvor och ett förblivande tillstånd i konstant njutning. Tron är en marsch och ett uppbrott. Tron är uppenbarelse, ljus, visdom och kunskap om himmelska

ting. Därför vet den kristne inte alltid så mycket om världen men desto mer om himmelen. I den meningen är en kristen världsfrånvänd men utan att vara verklighetsfrämmande.

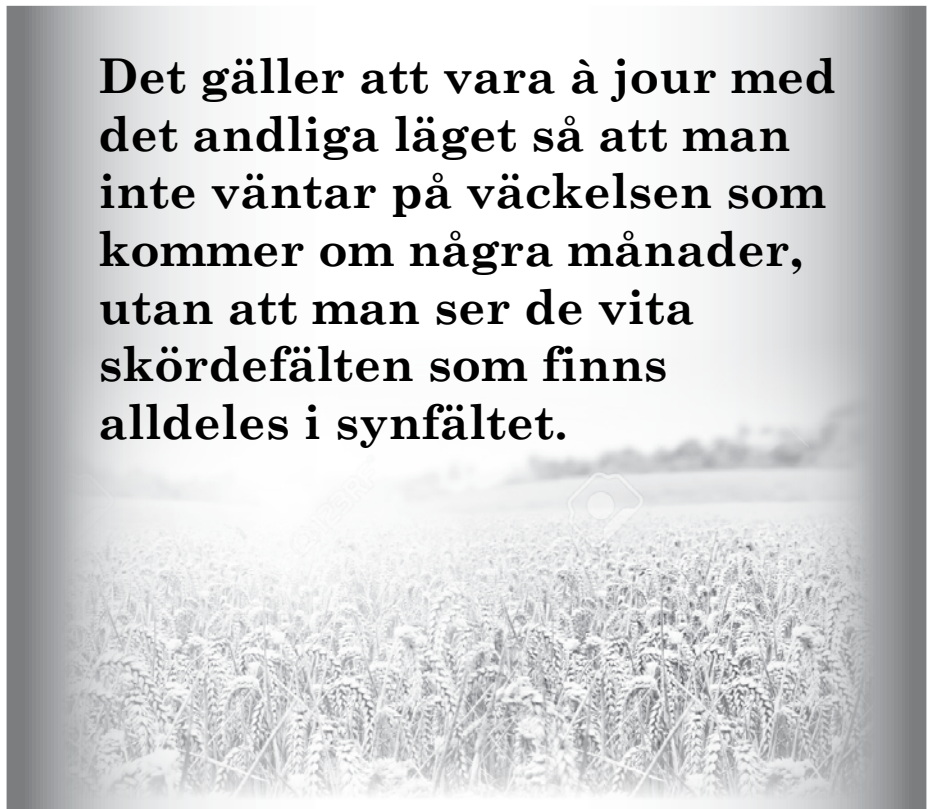
Vad ska då församlingen göra? Den ska inte bygga institutioner, monument eller slå sig till ro. Församlingens uppgift är egentligen en enda sak – att proklamera och demonstrera Guds rike. Den skall inte försvara Guds rike, för det är meningslöst. Guds rike skall legitimera sig självt genom renodlade egenskaper och renodlad kraft.

Guds rike består icke av kött och blod och är inte ett materiellt eller ett geografiskt rike, som vi kan rycka bitar av. Man kan vara med i en församling på jorden och ändå vara utanför Guds rike. Himlen skall ju inte befolkas av materialister eller sådana som främst vill tillgodose sina fysiska eller själiska behov. Guds rike skall tillgodose evighetsbehovet, vilket är det mest elementära.

Den samaritiska kvinnan

När lärjungarna kom med sina kassar efter att ha varit inne i Samariens huvudstad och hämtat mat åt Mästaren, verkade han helt ointresserad av deras goda vilja. Allt vad de dukade upp kunde inte på något sätt ge honom tillfredsställelse. Han sade bara: ”Jag har mat att äta som ni inte för-

Det gäller att vara à jour med det andliga läget så att man inte väntar på väckelsen som kommer om några månader, utan att man ser de vita skördefälten som finns alldeles i synfältet.

står". Han var mätt. De kom bärande på sina kassar av vad de samlat ihop, men han hade redan mat.

Efter det att de hade varit inne vid huvudstadens näringsställe, där de gjort sina inköp, kom en kvinna springande. Hon kom inte för att köpa mat, men hennes vittnesbörd förmådde uppenbarligen skaka om hela staden. Det var inte de mathandlande apostlarna som satte spår efter sig utan en kvinna som kom springande in i staden vid den ovanliga tiden och började ropa: "Jag har träffat en människa som är annorlunda än alla andra; mannen han är Messias."

Då blev det fart på folket i Samariens huvudstad. De såg att det hade skett någonting förunderligt med henne. De följde henne och nådde omsider ut till platsen där Jesus var. Där mötte Jesus dem med orden: "I sägen att det är fyra månader till skördetiden, men jag säger..."

Det gäller att vara à jour med det andliga läget så att man inte väntar på väckelsen som kommer om några månader, utan att man ser de vita skördefälten som finns alldeles i synfältet.

Vad var det då de fick se för någonting? De började undra om det var andra som hade transporterat mat till Jesus. Nej, det hade ingen gjort. Ändå såg han ett böljande skördefält som rörde sig emot honom. Vad var det för någonting?

Det var huvudstadens invånare, som var skördefältet och de närmade sig honom. Det såg inte lärjungarna för de tänkte att han skulle bjudas på ett mål mat.

Det är typiskt! Dessa matkristna, som alltid tänker på sin egen lust och sin egen tillfredsställelse! Det gäller vanligtvis bukenes behov. Vad skall jag äta? Vad skall jag klä mig med? Hur skall jag se ut, och hur skall jag bo? Det är tillvarons tre stora frågor. Det är ur de frågorna som ideologierna förts fram. Socialisterna har sagt att de skall lösa problemen. Kapitalisterna vill lösa det på ett annat sätt. Det handlar alltid om tre saker: Vad skall vi äta, vad skall vi klä oss med och var skall vi bo?

Då kommer Jesus och säger: "Guds rike består icke i mat och dryck, men i rättfärdighet."

Var finns rättfärdigheten?

Har ni tänkt på ordet rättfärdighet? Vad är det för rike som består i rättfärdighet? Finns det rättfärdighet i Ryssland, i Amerika, i Sydafrika eller i Sverige? Var finns

rättfärdigheten på jorden? Och vad är rättfärdighet? Är det Guds rättfärdighet eller människans? Alla har ju sina ideal och sina minimikrav. I bibeln är det inte fråga om det som är relativt utan om det som är absolut; Guds absoluta rättfärdighet.

Vad är det människan längtar efter egentligen? "Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet", säger Skriften. Hur tar sig den hungern och törsten uttryck?

Rättfärdigheten finns varken i det socialistiska eller kapitalistiska systemet. Rättfärdigheten finns bara i Guds rike.

Guds rike är ingenting som man kan ta på, eller se med sina ögon. Ändock är Guds rike mer närvarande än Sverige. Var

elium. Den här rättfärdigheten skall inte bara förkroppsligas i en kommande tidsålder. Den skall synliggöras i de heliga på jorden i tiden, bland annat i det församlingsideal som byggts upp genom Ordet och Anden, då alla orättvisor är utjämnade. Den rättfärdighet som tar sig synligt uttryck i de heligas samfund leder icke till ett samfund uppbyggt av skräck, angiveri, övergrepp och maktfullkomlighet. Kärleken visar sig i gärning, i att man älskar bröderna!

Vad har då kyrkan gjort?

Vad har då kyrkan gjort med Guds rättfärdighet? I stället för att bli det för-

Var finns Guds rättfärdighet någonstans? Den finns vare sig i Kina eller Ryssland, och ändå finns den där. Guds rättfärdighet finns som ett erbjudande från Gud till varje medborgare att genom tron frälsas och födas in i Guds rike.

är Sverige någonstans? Det existerar här inom vissa gränser. Var finns Guds rike någonstans? Överallt. Var finns Guds rättfärdighet någonstans? Den finns vare sig i Kina eller Ryssland, och ändå finns den där. Guds rättfärdighet finns i Ryssland, men inte i det socialistiska systemet. Den finns likväl i landet som ett erbjudande från Gud till varje medborgare att genom tron frälsas och födas in i Guds rike med det nya Jerusalem som huvudstad.

Församlingen är idealet

Det handlar om att bejaka Guds rikes realiteter genom att bekänna att Jesus är Herre och sedan ge honom tronplatsen i sitt eget liv. Har det skett kan man analysera vad Bibeln menar då den talar om rättfärdighet och frid. Det heter att Gud icke är oordningens Gud, utan fridens Gud.

Här är det inte frågan om kaos, utan kosmos. Det är frågan om en gudomlig ordning som upprättas genom evang-

selingen skulle vara, har den övertagit det profana samhällets system och idéer, ekonomier och ideologier, inspirationer och maktinstrument och byggt upp en maktfsär som till sitt väsen är exakt lika det som är rådande i världen. Så har man gett denna apparat ett religiöst förtecken och kallat det statskyrka, frikyrka eller något ännu finare. Man kan kalla det Missions-, Baptist-, Pingstkyrka eller Maranataempel. Allt är lika galet.

Vad skall församlingen då göra? Den skall proklamera Guds rike lika rastlöst som lärjungarna gjorde det. Det var bråttom. För att evangelium skulle bli känt av varje jude innan tidsåldern slutade och en ny började, proklamerade Jesus själv: "Guds rike är nära." Så sände han ut sina lärjungar över hela landet.

Guds rike måste också legitimera sig, och det skedde särskilda manifestationer. De sjuka blev helade. Men det var inga maktmedvetna och överlägsna individer som kom in i hemmen och arrangerade kampanjer. Det var hungriga människor

som på grund av sin fysiska begränsning var tvungna att överlämna sig åt andra människor. De gick in i husen, hälsade dem med "Frid", och blev de då mottagna, så fick människorna deras frid. Då blev de bjudna på mat och betalade på det sättet med att alla sjuka i huset blev botade.

Alla fick chansen

Så drog dessa människor rastlöst ut över landet för att alla skulle nås av budskapet: "Guds rike är nära." Alla fick chansen att bejaka eller förneka budskapet, öppna sig eller stänga sig. Då nationen sagt sitt sista ord, avslutade Jesus sin predikogärning i Israel med ett avskedsmöte som vi ännu hör ekot av. Han stod utanför huvudstaden Jerusalem och grät, och hans tårar föll blytungt ner till jorden. Han var skakad: "O, att idag också du hade insett vad som tjänade din frid, men nu är det fördolt för dina ögon". Så berättade han vad som skulle komma.

Tron har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv, men observera att otron också har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv.

O, du tidsålderns furste, det enda du

förföljelse ända till döds, vad får då denne världens furste för det? Han får stoftet som skall återlämnas till jorden, men det kan han ju så gärna få. En normal människa vill inte ha en död kropp. Vi som lever vill inte känna likstank och leva i en sådan miljö. Det vill egentligen inte denna världens furste heller, men han har ingenting annat att ta.

Denna världens furste

Denna världens furste kan bara förstöra men aldrig skapa någonting nytt. Allt det han får under sitt inflytande förstörs, reduceras och fördärvas. Därför är han avundsjuk på Guds folk, som genom tron ständigt skapar någonting nytt. De kristna blir visserligen äldre och äldre och deras jordiska stofthus nedbrytes, men de förnyas ändå dagligen i sin livsande.

Detta kan inte denna världens furste tåla. Han vill helst se alla som en hop gamlingar; utslitna, orkeslösa, vankelmådiga och vanmäktiga kristna. Men då han utsätter dessa kristna för sina attacker, ser det ändå bara ut som om de blir gladare och gladare. Mitt i förföljelsen hoppar de av fröjd och lovar Gud. Där andra ropar "ack och ve", ropar Guds folk "tak

man sig på ett fridlyst område, dit inga onda andefurstar tränger sig in.

Lärjungarnas uppgift var att skynda åstad, dra ut över hela Israel och ge varanda en möjlighet att välja rike – Guds rike. På samma sätt har församlingen i varje tidsålder verkat rastlöst, därför att varje generation lever bara en mycket kort period. Varje generation måste bli fulltalig.

Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling skall proklamera Guds rike och legitimera Guds rike genom tecken och under. Församlingen skall undervisa, så att människor får höra om Guds rikes realiteter.

Vi har inga banker

Lärjungarna skulle göra Guds rike känt på flera sätt, men inte med mänskliga maktmedel, med svärdet vid sin sida, med penningpungen vid sitt bälte eller med ränseln på sin rygg. Man skulle ta ett steg i tro till Gud och räkna med honom.

Vi har inga banker bakom oss så att vi kan erbjuda människorna ekonomiska eller sociala lösningar på deras problem. Vi har inget svärd med oss så att vi kan kämpa för rättfärdigheten med våld. Vi har ingen ränsel, ingen penningpung, inte två par skor och inte två mantlar. Därför har vi inte råd att vara utan Guds välsignelse. Vi kan inte samla på oss symboler och maktinstrument. Svärdet är symbolen för den världsliga makten, penningpungen på den världsliga ekonomin och ränseln bilden på samhällsordningen, när det gäller att magasinera och lagra.

Vi kan inte komma med en miljon kronor och säga att nu ska vi bygga ett sjukhus så alla kan få sjukvård. Säkerligen skulle det behövas många sjukhus, så att alla kunde få läkarvård. Det är väl frågan om inte jorden håller på att utvecklas till ett globalt hospital.

Då evangelium kom till denna värld var det först och främst för att hela och frälsa. I varje generation skulle budskapet ut till varenda människa. Det skulle inte låsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i hierarkier. Det skulle inte byggas upp på dogmatik och doktriner. Det skulle levas ut i alla sammanhang och proklameras på gator och torg. Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken. Ingen generation fick uppgiften att bygga några institutioner för nästa generation eller ta emot några

Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling skall proklamera och legitimera Guds rike genom tecken och under. Församlingen skall undervisa, så att människor får höra om Guds rikes realiteter.

har, det är stoft och döda kroppar! Till sist har du bara åtnel! Där den döda kroppen är, dit skall rovfågeln församla sig. Vad har du för någonting annat än en död kyrka? Men Jesus Kristus har levande människor, som har besegrat världen. Halleluja!

Skulle det nu så vara att vi utsätts för

och lov".

Guds vilja är att vår kropp skall bli ett tempel för den helige Ande. Därför befrias vi från demonernas inflytande. En sant troende människa kan aldrig vara besatt av demoner. Man kan vara influerad och plågad men aldrig besatt, därför att är man under blodets inflytande befinner

Då evangelium kom till denna värld var det först och främst för att hela och frälsa. I varje generation skulle budskapet ut till varenda människa. Det skulle inte låsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i hierarkier. Det skulle levast ut i alla sammanhang och proklamerast på gator och torg.

traditioner för att tradera det vidare. Varje generation skulle börja nollställd med samma möjlighet att mottaga frälsningens budskap.

Det korta perspektivet

Jag blir så gripen när jag tänker på detta. Den sista generationen kristna kommer att göra samma erfarenhet som de första

kristna. För att Guds rike skall nå ut i hela världen måste de kristna få det korta perspektivet. Man får inte tid med någonting annat än att proklamera Guds rike. Det heter: "Evangelium om Guds rike", icke om församlingen, icke om den karismatiska rörelsen eller om ekumeniken.

"Evangelium om Guds rike skall predikas för hela världen, sedan skall änden komma." Vad vi skall göra är att handla

på Herrens befallning till varje generation: "Se till att skaran blir fulltalig!" Då skaran är fulltalig i vår generation, som förmodligen är den sista, skall man utbrista i himmelen: "Amen".

Då är epilogen till Apostlagärningarna skriven. Den är inte skriven ännu. Det finns ännu ett blad som skall läggas till från Sverige denna dag. Det skall bli intressant att se hur det kommer att se ut. När vi kommer hem till Jesus skall vi få se det.

Rätt vad det är avblåses striden och vi flyttar hem. Medan vi är på väg upp händer det någonting märkligt i lufthimlen. Satan kastas ner på jorden. När bruden kommer upp dit Jesus har gått ner, kan satan och hans anhang inte längre stanna. Hans område reduceras ytterligare och begränsas till jorden. Så komprimeras ondskan på jorden när församlingen är borta och Satan kommit ner.

Medan vi är på väg upp utbrister hela församlingen i triumf och ropar: "Du död, var är din udd; du död, var är din seger?" Då är också dödens makt totalt besegrad. De som har del i den första uppståndelsen har ingen del i den andra döden.

Då skall vi gå in i himmelen för att möta alla de heliga som har församlats hos Jesus. Då skall vi börja vår nya samvaro med brödsbrytelse. Vi skall ha brödsbrytelse i fem miljoner år. Där gäller inte längre några tidsbegrepp. På ett fullkomligt sätt skall vi lova Gud utan brist, utan defekter och begränsningar.

Församlingens uppgift var inte att bygga in sig i världen utan att tåga ut ur den. Bibeln var inget reformprogram utan en evakueringsplan. Den var inte ett fredsavtal, färdigt att underskrivas av församlingen och världen i skön förenig. Bibeln var en krigsförklaring. Jesus kom inte för att stifta frid med världen utan för att förklara totalt krig med den. Därför är vi inkastade i denna strid ända till slutet. ■

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00
Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00 www.maranata.se

Tage Johansson, 80 år:

En vision som bär genom allt!

När Midnattsropet ville göra en intervju med Tage Johansson, med tanken att han skulle berätta en del från sitt rika liv, visade det sig vara svårt att styra. Tage ville gärna bli intervjuad, men absolut inte berätta så mycket om sig själv. Han ville förmedla den vision som burit honom i alla år, redan innan han fick den manifesterad i Maranataväckelsen. Här får våra läsare ta del av den vision som ledde Tage in i en livsstil som präglade större delen av hans liv.

Tage är alltid redo med en skrift eller traktat i sin själavinnargärning.

**Intervju:
Stina
Fridolfsson**

Tage blev frälst som 17-åring och upplevde snart en kallelse att viga sitt liv i tjänst för Gud. Han berättar om att när han under en tid varit ute som evangelist, återvände för en tids vila i sitt föräldrahem. Då

kom ett mycket starkt tilltal från Gud till honom. Det var 1961 på sommaren. Han upplevde ett profetiskt budskap om den sista tiden.

Det var tre punkter: Först *sanningen om Jesu tillkomme* som skulle upplivas och förkunnas på ett förnyat och starkare sätt än tidigare. Det andra var *församlingens upprättelse* – på samma sätt

som den började, skulle den avslutas.

- Vi har upplevt hur Guds Ande velat föra fram just detta att som det var vid begynnelsen ska det bli vid avslutningen. Vi måste komma tillbaka till ursprunget! Uppleva i lära och liv det apostlarna förkunnade.

Den tredje punkten var att Ordet måste komma till sin

rätt; *församlingen uppbyggd på Ordets grund*. Den förkunnelse som apostlarna förde fram ska återerövrats.

Apostlarnas förkunnelse från begynnelsen – vad innebär det?

- Det var detta att man kände en sådan djup kärlek att man exempelvis kunde ha allting gemensamt. Man upplevde att livet som man fått att leva här på jorden kan komma in i Guds rikes ordning. Guds rike ska synliggöras genom våra liv. Framför allt genom församlingen, men också den enskilde ska gestalta vad Guds rike är. Synliggöra Guds rike så att församlingen blir en stad på berget - ljus och salt i tiden.

Hur konkretiserades denna synliggörelse för dig?

- Efter att jag upplevt detta förstod jag att det måste innebära ett uppbrott för mig. Gud ville göra något nytt. Om han skulle upprätta församlingen kunde det inte ske efter det traditionella tänkandet. Det måste tillbaka till apostlarnas undervisning. Apostlarna lade grunden till församlingen. Genom undervisning i Guds Ord, byggde man upp församlingen.

När du kände behov av ett uppbrott, så var det alltså från den traditionella för-

samlingsbildningen?

- Vad församling egentligen är, var nog ganska dunkelt i det sammanhang jag då var. Hur församlingen kommer till, växer fram och uppbyggs. Det måste ske som det skedde i

Vi måste komma tillbaka till ursprunget! Uppleva i lära och liv det apostlarna förkunnade.

begynnelsen. Församlingen är en gudomlig skapelse. Redan från skapelsen satte Gud människan i Edens lustgård till att bruka och bevara den. Så är det också med församlingen. Att man låter sig som levande stenar uppbyggas till ett andligt hus. Det innebär att vårt liv som privat företeelse tar slut. Vi sätts in i ett gudomligt sammanhang som levande stenar för att vara med i det andliga tempelbygget. Apostlarna kämpade för att församlingen skulle växa upp till ett heligt tempel i Herren, där Gud kunde uppenbara sig.

- Under efterapostolisk tid förlorade man denna vision. Mönsterbilden för församlingen gick förlorad. Det har tagit långa tider att återerövra det som gick förlorat. Varje väckelserörelse har fört oss en bit närmare mönsterbilden. Varje gång man tagit ett steg har Gud välsignat det steget genom att man upplevt väckelse för sin samtid. Det har då också inneburit mycket svår förföljelse, därför att man inte har anpassat sig till världen. Och det religiösa systemet är ju alltid i konflikt med en

andlig rörelse. Jag upplevde att här måste jag göra ett uppbrott.

Hur konkretiserades detta uppbrott i ditt liv?

- Jag upplevde att jag måste göra något mer med mitt liv. Man levde i de här vanorna att församlingsliv var att träffas några gånger i veckan och sedan gå hem och syssla med sitt eget. När jag blivit frälst och döpt i en församling, fanns det något inom mig som sa att någonting fattades. Det här var inte vad Gud tänkt om församlingen. Det måste finnas något mer. Då fick jag svar genom det profetiska tilltalet om att vi måste tillbaka till urkristendomen. Strax efter det här profetiska tilltalet kom jag till mitt första Maranathamöte i Stockholm, där jag kände igen budskapet. Då förstod jag att Anden hade fört fram detta budskap inte bara hos mig, men också hos andra.

- Sedan har åren gått, och mycket har skett. Maranatabudskapet blev en levande kallelse. Jag upplevde att vi lever i avslutningstiden. En hel rad profeter har trätt upp och talat väckande och allvarliga ord till vår nation. I samband med Maranatabudskapet upplevde jag att Gud gav anstånd som det skedde på Noas tid. Tiden har gått, och efter det att Herden först lockat till att

stå upp och gå in i det Gud hade tänkt för den här tiden, och kallelsen inte fick det genomslag som Gud hade tänkt, så kommer vi nu att få uppleva att Herren kanske måste sända jägarna för att hans plan ska bli förverkligad. Gud kallar ut en skara som ska vara hans brudesjälär. Det är nu en förberedelse för att bruden ska frigöras.

- I och med att vi står inför något som kanske kommer att drabba vårt land är det nödvändigt att människor får väckas. Gud får lära oss bedja genom nöd. Först lockar herden, men sedan får han ta till hårdare medel för att få fram vad han vill med sin församling i denna tid. Guds församling är kallad att vara ett annorlunda folk. Under apostlarnas tid var det så viktigt att församlingen fick initiera Guds rike. Och i vår tid är det så viktigt att vi gör oss av med allt som är orättfärdigt.

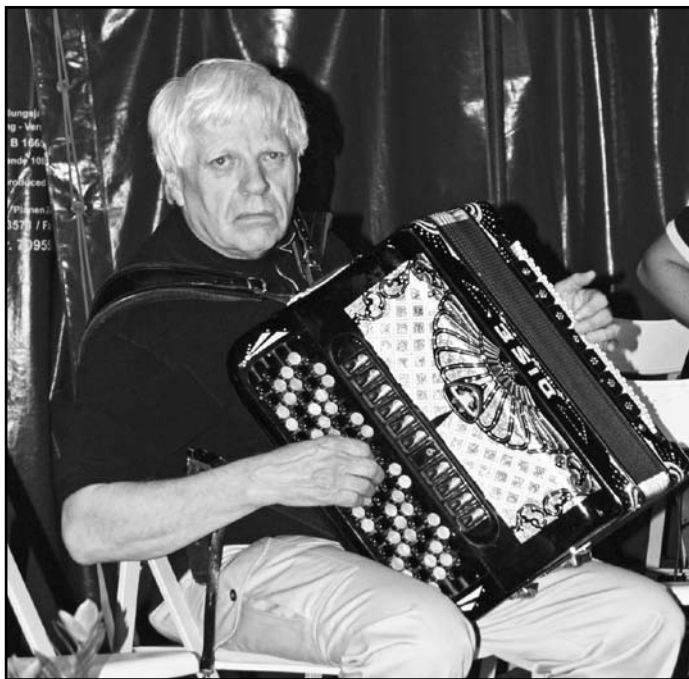
Församlingen måste frigöras från det västerländska kulturtänkandet.

Vi kan exempelvis konstatera att tjugo procent av världens befolkning förbrukar 80% av världens tillgångar. Det är en kallelse för församlingen att stå upp och leva ett enkelt liv. Guds rättfärdighet kräver det. Församlingen måste åskådliggöra Gud i tiden; lära sig hur Gud tänker, hur Gud ser på situationen vi befinner oss i. Det handlar om orättfärdighet eller rättfärdighet. Däremellan finns ingenting. Därför blir också följderna som Paulus säger, att de som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus få lida förföljelse (2 Tim 3:12). De passar inte in i den här tiden. När man gör ett uppbrott på detta sätt, då finns inte något annat mer naturligt och enkelt än att som i den första församlingen ha allting gemensamt. Det var ju inte ett sätt att leva som de kristna hade planerat

I och med att vi står inför något som kanske kommer att drabba vårt land är det nödvändigt att människor får väckas. Gud får lära oss att bedja genom nöd.

Barnvälsignelse i församlingen på Bällsta.

Tage spelar ofta dragspel i mötena. Här i tältet.

från början, utan det var något som kärleken åstadkom, att man kom tillsammans varje dag, sålde sina jordagods och delade med sig så att det blev en utjämning. Grundtanken med livet handlar om att ha omsorg om varandra. En utjämning är viktig och det är inte rättfärdigt, det är otänkbart helt enkelt, att sitta på tillgångar som annars skulle kunna användas för Guds rike och för gemenskapen.

Församlingen ska vara ett idealsamhälle.

Då Jesus kallade oss med Maranatabudskapet, att för vår rättfärdighets skull leva ett enkelt liv, blev det väldigt viktigt. Vi brukar ju ha tankar och undra över det man kallar storfamilj och kommunitet. När man har upplevt Guds frälsning så är man kallad att inte leva för sig själv. Man kan leva tillsammans. Församling handlar ju om att man gör något tillsammans. Vi har ett annat perspektiv. Vi satsar inte på individualism, utan på gemenskap. Församlingen är ett uttryck för gemenskap. Resurserna man har i sina händer ska användas för Guds rike. De ska inte användas i ett privat tänkande utan vara uttryck för gemenskap i det att

man låter sina tillgångar sättas in för Guds rike. I en storfamiljsgemenskap behöver man inte leva privat. Exempelvis om man bor i enskilda lägenheter och hus så kan 20-30 personer stå i var sina kök och laga mat, istället för att en eller två skulle kunna laga till alla. Man kan på det sättet frigöra tillgångar som kan användas för Guds rike.

Är församlingen Guds rike?

- Församlingen ska initiera Guds rike genom att göra Guds rikes gärningar. Man behöver inte leva ett liv för sig själv. Församlingens upprättelse handlar om att gemenskapen blir upprättad, såsom man hade det på apostlarnas och den första församlingens tid. Man var ett hjärta och en själ och alla var inriktade på samma sak; att få leva ut Guds rike genom sina liv.

Detta är en väldig kamp, för man måste bryta mot ett mönster. Man kan inte leva på vanligt människosätt, som Paulus uttrycker det.

- Under de år som gått har man fått uppleva att vi kanske inte har lyckats så helt med det här som Gud har tänkt.

Men det är så underbart att Gud är nådig, och om kärlet går sönder, så börjar han om igen. Det var ju det Jeremia fick lära sig då Gud sände honom till krukmakarverkstaden. När kärlet gick sönder, började krukmakaren igen (Jer 18:4). Jag tror att det Gud har sagt kommer att uppfyllas. Under alla dessa år efter sextioalet har jag inte tvivlat på den vision jag fick i det här profetiska tilltalet. Det har burit igenom allt. Då allting omkring mig kanske har talat emot detta, så lever det ändå kvar. Det är en kallelse som Gud har lagt ner om man vill gå den här vägen. Det är vad vi brottas med idag: Att förverk-

samt bruk, helgat, gagneligt för sin herre, tjänligt till allt vad gott är" (2Tim 2:21). Församlingen är ett kär. Jag har särskilt fäst mig vid det Paulus skriver i Efesierbrevet, om att man ska växa upp till ett heligt tempel. Paulus fick ta itu med svåra problem. I församlingen i Korint kunde det stundom se helt hopplöst ut, men Paulus hade speciell omsorg om den församlingen, som han själv hade grundlagt. Han arbetade med stort tålmod och genom undervisningen kom det som han skriver om i Efesierbrevet att växa fram, att vi är ett heligt tempel i Herren (Ef 2:21).

Det är väldigt svårt för den

Församlingens upprättelse handlar om att gemenskapen blir upprättad, som på apostlarnas och den första församlingens tid. Man var ett hjärta och en själ och alla var inriktade på samma sak; att få leva ut Guds rike genom sina liv.

liga urkristendomen. Det som var från begynnelsen.

Du har en vision, och har behållit inriktningen under alla år.

- Det är mycket vi behöver befrias ifrån. Mycket av det som förs fram är baserat på det mänskliga planet, och det kan aldrig den helige Ande tolerera. Både församlingen och den enskilde är kär som Gud vill uppenbara sig genom. Paulus skriver till Timoteus om att hålla sig ren och obesmittad: "Om nu någon håller sig ren och obesmittad av sådant folk, bliver han ett kär till heder-

som ska grundlägga församlingen, men om man följer Guds arbetssätt med tålmod så ger Gud växten. Det föds fram. Det kom alltid problem, men om Ordet är befast, finns en undervisning att följa som handlar om församlingsvård och församlingstukt. Det måste finnas en gräns mellan församlingen och världen, annars blir församlingen ett offer för världsanden och världstänkande.

Så länge en väckelse är ny och fräsch finns en chans att den växer upp till att vara en Kristi kropp i tiden. Så länge det finns en längtan att komma vidare, träder Gud till. Men

om Andens eld börjar slockna är man inte lika vaksam längre, och man har inte längre gränserna lika klara. Guds Ord talar om hur allvarligt det är att flytta rāmärkena (Ords 22:28).

Jag har ofta tänkt på ordet i Romarbrevet där Paulus skriver att "fridens Gud skall snart låta satan bli krossad under edra fötter." Hur går det till? Aposteln skriver att då Ordets makt är upprättad hos er, så skall fridens Gud snart låta satan bli krossad. Där ordet tar gestalt, är satans makt krossad. Därför skriver Paulus att "fridens Gud skall snart låta satan bli krossad under edra fötter". Det hade ännu inte skett, men snart skulle det ske. Där förstår vi hur viktigt det är med ordets undervisning.

Paulus skriver också till församlingen i Korint att när lydnaden har kommit till *fullt* välde bland eder, så är ni redo att näpsa all olydnad. Det handlar om att växa upp till sann kunskap. Utan den kunskapen kommer man aldrig vidare.

Våra vapen är inte av köttslig art. De bryter ner fästen och tankebyggnader. Det är väldigt viktigt i ett väckelsearbete att tankebyggnader blir nedbrutna. "Vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad. Och när lydnaden fullt har kommit till väldet bland eder, då äro vi redo att näpsa all olydnad" (2 Kor 10:5-6).

Det finns inget mer underbart än då människor börjar underordna sig Ordet. Gud upprättar människan genom att hon kommer in under lydnaden. Där är kampen idag. Det är väldigt viktigt att bevara Ordet.

Du har ju nämnt om hur du kom till Maranata-församlingen, och fick gensvar på det du redan upplevt – att församlingen

måste återupprättas, att det gällde att göra ett uppbrott. Gå utanför lägret, kan man väl säga. Men vad är egentligen församling?

- Det finns ett par underbara bilder i Guds Ord. Dels att församlingen är ett tempel, och dels en kropp. Det handlar om två processer. Gud kallade ut sitt folk från Egypten. Han kallar också ut enskilda. De som han kallar ska också insättas i ett nytt sammanhang. Då Salomo skulle bygga templet var det ett mödosamt arbete att frigöra stenen från det massiva berget, och sedan skulle den insättas på sin plats. Stenen skulle insättas av byggnadsarbetare. Det är Guds tjänare som har det uppdraget. När man bygger något så finns det en tanke bakom. Det finns en arkitekt som gör ritningen som den ska vara. Gud säger ju: "Se till att du gör allt efter den mönsterbild som har blivit dig visad på berget." Det är en lika stor process att insättas som att frigöras. Det är fråga om att frigöras från någonting och

Gud behöver ett tempel för att uppenbara sin härlighet. Församlingens uppgift är att uppenbara Guds härlighet.

till ett annat sammanhang. Det handlar om världen och Guds rike. Gud behöver ett tempel för att uppenbara sin härlighet. Församlingens uppgift är att uppenbara Guds härlighet.

- Så har vi den andra sidan – den funktionella delen församlingen har. Där beskrivs den som lemmar i Kristi kropp, och då är det Gud som sätter in lemmarna. Det kan aldrig ske på ett mänskligt sätt. Man måste tillåta Gud att sätta in lemmarna. Gud tvingar sig aldrig på någon. Det är fråga om överlåtelse. Man får låta sig att som en

Vad beror det på?

- Det beror på att de vill inte ge sig själva. Vi läser om en församling som inte bara gav en gåva, utan de gav sig själva först och främst åt Herren, och sedan till apostlarna efter Guds vilja. Här är det fråga om att ingen sätter sig över den andre i en hierarki, utan att man tillsammans

I sin tjänst i församlingen är Tage en ivrig bibellärare.

levande sten uppbyggas till ett andligt tempel. Också i kroppen behöver Gud få sätta in lemmarna som han vill. När det gäller kroppen är det så viktigt att impulserna till det vi gör kommer från huvudet, Kristus, och inte från oss själva. Individualismen är, som någon har sagt, den största förbannelsen för Guds verk. I församlingen gör man något tillsammans därför att man står under Guds kommando. Då blir man ett hjärta och en själ, som det står om den första församlingen.

Då apostlarna kom till en ny plats så frälste Gud människor. Men han inte bara frälste dem, de blev också insatta i ett gudomligt sammanhang. I den lokala församlingen handlar det om att den som blivit uttagen också kan sättas in, men oftast nöjer människor sig med att de blivit frigjorda från synden och födda på nytt, och de låter sig aldrig insättas där de är ämnade att vara.

byggs upp. Apostlarna fick inte sätta sig över någon, utan alla skulle vara medhjälpare. Det är väldigt viktigt att den som bygger upp Guds verk gör det efter den gudomliga ordningen. Det gäller att inte trampa ner någon. Istället hjälper man var och en att komma in i vad Gud har tänkt.

Gud behöver hela vårt liv för att vi ska kunna insättas i det gudomliga sammanhang som församlingen är. Petrus skriver i sitt brev: "Låten eder som levande stenar insättas..." Man måste låta Gud göra det, men många vill inte och de blir aldrig stenar i tempelbygget. De lever sitt religiösa liv efter mänskliga tankar och mönster utan att komma in i det gudomliga verket. Den som inte längre lever för sig själv har kommit in i ett gudomligt sammanhang. Det är församlingen. Så föds församlingen, och växer genom dem som låter sig inlemmas och sammanfogas med varandra.

När Gud har fått våra liv i sin hand, så sammanfogar han kroppen. Det är fantastiskt vilken förebild vi har i kroppen om hur den fungerar. Den ena armen kommenderar inte den andra, utan båda tar sina impulser ifrån hjärnan och då är båda armarna i en harmonisk ordning och samverkar. De arbetar inte i motsättning till övriga delar av kroppen. Våra impulser bör komma från huvudet Kristus, om det ska bli harmoni och vila. Gud sa att folket skulle få komma in i vila då de kom in i landet. Då skulle de inte längre göra som de själva tyckte, utan de skulle vara under Guds inflytande och vara ett annorlunda folk. Församlingen är en annorlunda företeelse i tiden. Församlingen föds fram och växer upp – den är ett gudomligt verk, och kan aldrig bygga på mänskligt tänkande. Om inte Gud byg-

Då det gäller församlingens kamp den sista tiden, kommer det att innebära konsekvenser att stå för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga.

Jag är förvissad om att det Gud har sagt kommer han att genomföra i den sista tiden. Men det kommer att ske under sådana omständigheter att vi tvingas lämna det bekväma livet. Vi kommer att tvingas bryta upp från vår bekvämlighet i materialismen.

ger huset, så bygger vi fåfängt. Enda förutsättningen för oss är att Gud bygger. Han som tog ut folket från Egypten ville också insätta dem i ett nytt sammanhang, men Gud var tvungen låta en hel generation gå under i öknen för att så börja om. Alla gick under utom Kaleb och Josua, vilka stod i ett annat förhållande till Gud. De hade låtit sig infogas i Guds verk.

Församlingen är Guds verk. Den kan aldrig jämföras med föreningsliv, där man tycker och kommer och går hur som helst. Frågan är om församlingen är en hobbyverksamhet eller om det är en hjärteangelägenhet. Församlingen är Guds ögonsten – Guds hjärteangelägenhet. Därför har det alltid för mig varit angeläget att vi ska få uppleva församlingens upprättelse.

Du har ju varit med många år. Nu är du 80 år, och har tjänat Gud sedan du var 20. Hur har du upplevt utvecklingen?

- Jag upplever att visionen lever vidare i mitt hjärta. Frågan är naturligtvis att få uppleva det som Gud har tänkt. Vi har kämpat med detta. Ibland har vi misslyckats men också

lyckats till vissa delar. Vi är ju människor, men Gud börjar om igen. Jag är förvissad om att det han har sagt kommer han att genomföra i den sista tiden. Men det kommer att ske under sådana omständigheter att vi tvingas lämna det bekväma livet. Vi kommer att tvingas bryta upp från vår bekvämlighet i materialismen. Man ser det bland Guds folk i alla tider; det finns ingen värre förbannelse än materialismen.

När Jesus kallade människor stod de inför ett uppbrott. Tänk vad Levi skulle ha kunnat vinna om han stannat kvar vid tullhuset. Men istället

satte Gud in honom i en sådan fantastisk uppgift att han fick skriva Matteus evangelium! Det hade aldrig hänt om han inte brutit upp. Därför var uppbrottet så viktigt för honom. Vi kan inte leva på vanligt människosätt. Det handlar om att komma in i Guds gärning. Det är något som föraktas i den här världen. Ingen förstår församlingen, som ska vara en förseglad källa, som det står i Höga Visan. Församlingen är ett mysterium för världen.

Vi kommer att få konfronteras allt mer med det antikristliga systemet som växer fram i samhället.

Då det gäller församlingens kamp den sista tiden, kommer det att innebära konsekvenser att stå för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga. Tron är inte var mans. Denna tid kommer att kräva allt mera lydnad för att anpassas till det antikristliga systemet. Det handlar om olika frågor som vi redan i Maranataförsamlingen fått konfronteras med, för att vi velat stå för vad Guds ord lär.

Det finns svårigheter som församlingen ställs inför när frågan kommer om man ska lyda Gud eller underordna sig ett antikristligt system. Där kommer församlingen verkligen att prövas. Vi har

Tage talar under ett torgmöte i Arvika 2017.

på flera områden konfronterats, för att vi vill hävda vad bibeln säger.

Vi vill föra fram vad bibeln hävdar. En människa kan inte bli frälst om hon inte får höra sanningen. Sanningens budskap frigör. Paulus skriver att endast för sanningen förmår vi något. Och Jesus sa att sanningen ska göra er fria.

Det kommer att bli allt trängre för den som vill stå för den tro som vi har att kämpa för.

Hur ska vi då övervinna?

- När Jesus kallade ut människor undrade de nog hur de

skulle klara av uppbrottet. Lärjungarna betedde sig ofta väldigt klumpigt. De ville kalla ner eld från himlen över människor som inte tog emot Jesus. De frågade också vem av dem som var störst. De tog upp flera frågor som rörde sig helt på det mänskliga, köttsliga planet. Men Jesus gav dem ett löfte. Programmet han hade för dem var svårt – det var omöjligt. Men: ni ska få kraft att bli mina vittnen. Blodsvittnen, eller martyrer som det kan översättas. Det visade sig också att alla apostlarna Jesus tog ut, utom Johannes, fick lida martyrdöden. Det har svåra konsekvenser att

stå för Guds ord. Därför vill jag läsa ett ord här om när det gäller kampen under den sista tiden. Det talas i Uppenbarelseboken om vad som ska ske under vedermodans tid. Församlingen kommer att ställas inför provet att vara trogen. I fjortonde kapitlet läser vi:

”Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus” (Upp 14:12).

Vi kan också i Daniels bok läsa om vilka följder det får om man drar sig undan från sanningens budskap. När man gör eftergifter kränker man förbundet och faller offer för fienden, som vi läser:

”Dem som hava kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall; men de av folket som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut” (Dan 11:32).

Det här är ett väldigt allvarligt ord. Om vi backar här så kommer vi inte att kunna stå fasta vid nästa prov och nästa steg, för det accelererar. Det blir allt trängre för brudeskaran inför Jesu tillkommelse.

Vi kommer att få provas. Om vi inte står på Ordets grund kan vi inte tillhöra den skaran som bibeln talar om som segervinnare. Varje sändebrev i Uppenbarelseboken avslutas med ”den som vinner seger”. Det är oerhört allvarligt. Men tänk; Gud har lovat att ge kraft. Vi ska få kraft att vara hans vittnen. Det är lösningen. Om vi vill avskilja oss för Gud och hans ord så ger han kraft till att genomföra uppdraget han gett oss.

- Jesus började sin undervisning med Bergspredikan. Vem klarar av att leva efter den? Det är totalt omöjligt. Men det gjorde han för att människan ska uppleva att hon klarar inte av att leva så efter sin egen förmåga. Men det finns en kärlek som förmår allt. Genom kärleken blir det en förmån att få gestalta bergspredikan, därför att kärleken förmår allt. Den tror allting, den hoppas allting. Det som gäller den sista tiden är att man äger den första kärleken. ■

Det blir allt trängre för brudeskaran inför Jesu tillkommelse. Vi kommer att få provas. Om vi inte står på Ordets grund kan vi inte tillhöra den skaran som bibeln talar om som segervinnare.

Ny bok av Tage Johansson

59:-
+ porto

På Ordets grund

Under sin mångåriga tjänst i Maranataförsamlingen i Stockholm har Tage författat kärnfulla bibelstudier till tidningen Midnattsropet under *Korta studier i Skriften*. I den här boken har vi samlat en del av dem. Några av kapitelrubrikerna lyder:

Frälsning - en förvandlande kraft!

Korset och efterföljelsen i sant lärjungaskap

Det nya förbundets härlighet och möjlighet.

Förnya i dessa år dina gärningar.

Beställ via mejl från forlaget@midnattsropet.se.

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

En fullbordad

Att Kristus har försonat världen med sig själv betyder att det finns något att tala, sjunga och vittna om, nämligen att göra människor uppmärksamma på att försoningen är fullbordad! Därför är det så angeläget att vi får höra budskapet och att det också blir mottaget. Det finns en försoning som är fullbordad, och det finns ett budskap – ett försoningens ord.

Bibelstudium av Hans Lindelöw

När jag förberedde detta bibelstudium fångades jag speciellt av skapelseberättelsen. Då jag läste och började gå igenom den ytterligare, så började jag sjunga och kände mig så inspirerad. Den är så storslagen, samtidigt som den är så barnsligt enfaldig. Dock inte bara barnslig. Ett barn kan förstå den, men samtidigt finns det saker som är väldigt svåra att förklara. Ting som bryter mot logiken i berättelsen. När jag blev uppmärksam på det, upplevde jag att här finns något helt ogenomträngligt.

Det är Gud som handlar. Texten beskriver hur Gud skapar och vi kan se hur skapelseverket blir attackerat. Skapelsens krona blir attackerad när ormen kommer. Det är förfärligt vad ormen har ställt till med. Det är inte utan vidare som Jesus kallar honom ”Mandråparen från begynnelsen”, han som dagligen lämnar sina grymma avtryck. Vi behöver inte gå till bibeln för att se dem utan det räcker med att läsa Dagens Nyheter och de dagliga nyhetstelegrammen. Jag kan nämna några orter från den senaste tidens händelser,

Christchurch på Nya Zeeland, Utrecht i Holland, där terrorn har slagit till mot oskyldiga människor.

I skapelseberättelsen läser vi om hur Gud skapade människan. Redan i bibelns första kapitel står det att människornas uppgift är att vara fruktsamma och föröka sig. Hon skulle uppfylla jorden, står det. När Gud välsignade människorna sa han i 1 Moseboken 1:28:

- Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden.

- Uppfyll jorden! Jorden bestod av stora områden som ännu inte var uppfyllda av människor. Det var visserligen mycket växter och djur överallt, men människorna skulle uppfylla dessa områden. Den gamle ormen angriper människan i hennes oskuldssfulla tillstånd. Han sådde sin säd, och snart sker ett brodermord. Vi kan sedan se hur världshistorien utvecklas – eller urartar.

Jorden skulle uppfyllas av människor, men i 1 Moseboken 6 läser vi att jorden uppfylldes av våld. Gud bedrövades i sitt hjärta och ångrade att han hade skapat människorna. Men han sökte och fann en utväg.

När jag funderade över detta, blev det

så stort för mig då jag läste det Jesus säger i Johannes 12:

- Om någon vill tjäna mig, så följ han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom. Nu är min själ i ångest; vad skall jag väl säga? Fader, fräls mig undan denna stund. Dock, just därför har jag kommit till denna stund. Fader, förhärliga ditt namn. Då kom en röst från himmelen: »Jag har redan förhärligt det, och jag skall ytterligare förhärliga det.» Folket, som stod där och hörde detta, sade då: »Det var ett tordön.» Andra sade: »Det var en ängel som talade med honom.» Då svarade Jesus och sade: »Denna röst kom icke för min skull, utan för eder skull. Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig» (Joh 12:16-32).

Lydnadens steg för Jesus upp på korset. Det här med korset är så oerhört. När vi möter tillvarons gåtor så är det viktigt att vi blir uppmärksamma på korset. Här talar Jesus om korset, och bibeln handlar ju om korset. Apostlarna ger oss en enorm undervisning. Vad det är som egentligen äger rum. Jesus säger: ”Nu går en dom över denna världen, nu skall

försoning

denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.”

Till församlingen i Korint skriver Paulus om korset:

- Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv; han tillräknar icke människorna deras synder, och han har betrott oss med försoningens ord. Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud; det är Gud som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud. Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud (2 Kor 5:19-21).

Här heter det att Gud i Kristus försonade världen med sig själv. ”Han tillräknar inte människorna deras synder”. Det här är vårt budskap. Vad betyder det att han försonade världen med sig själv? Betyder det att vi inte har något budskap, därför att han redan gjort allt? Att Kristus har försonat världen med sig själv betyder att det finns något att tala, sjunga och vittna om, nämligen att göra människor uppmärksamma på att försoningen är fullbordad! Därför är det så angeläget att vi får höra budskapet och att det också blir mottaget. Det finns en försoning som är fullbordad, och det finns ett budskap – ett försoningens ord. ”Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud. Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd...”

Då Jesus fördes upp på korset blev han gjord till synd – och det slutar inte där: ”...på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud.”

Då är det viktigt att vi inte fjärrar oss, utan att vi närmar oss Ordet och försöker att tränga in i det. Vårt uppdrag idag är inte bara att uppfylla jorden med människor, utan att uppfylla människors hjärtan.

Det finns stora områden på jorden som ännu inte är befolkade, och som kanske inte går att befolka. Det finns också utrymmen i många människohjärtan som är ganska hemska, mörka och ödsliga, men som inte skulle behöva vara det. Vad är

det som gör att det dagligen sker sådana fruktansvärda saker som vi bevittnar?

Här finns ett budskap: Försoningens ord! Det måste först och främst tränga igenom våra egna hjärtan, vårt eget innersta. Hur ska det annars kunna komma till andra? Det är viktigt att vi ägnar oss åt det. Jesus har visat en väg. Det står om Jesus att han gick avsides för att bedja. När han förberedde sig och bad, tog hans lärjungar intryck.

Även Johannes Döparen var en stor bedjare som undervisade sina lärjungar om bön. Lärjungarna sa till Jesus vid något tillfälle: ”Herre, lär oss att bedja såsom ock Johannes lärde sina lärjungar.” Då lärde han dem bönen Fader Vår. Det finns en viss ordning i tankegången i den bönen. Vi ska bedja: ”ske din vilja”. Vi förstår att det inte är utan kamp som vi

Det är alltför många hjärtan som är tomma, öde och mörka och skrämmer sina egna bärare och driver dem till att göra grymma saker. Men tänk på Honom och hans kors. ”Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud.” Då aposteln Paulus undervisar om korset i exempelvis Romarbrevet, så blir det väldigt rikt och mångfaldigt. Ett grymt kors som man egentligen bara skulle uppfatta som ohyggligt, smärtsamt och ingenting annat – det får helt andra dimensioner.

I Romarbrevet 6, 7 och 8, ägnar sig aposteln särskilt åt att undervisa om korset, och det är väldigt intressant att se vilken roll människans kropp spelar här. När aposteln går in i den enskildes situation för att förklara vad korset är, och

Vi förstår att det inte är utan kamp som vi blir bedjare och efterföljare. Det är inte utan kamp som försoningens ord på allvar börjar få makt med oss. Därför vi måste bedja ”ske din vilja”, som Jesus gjorde.

blir bedjare och efterföljare. Det är inte utan kamp som försoningens ord på allvar börjar få makt med oss. Därför vi måste bedja ”ske din vilja”, som Jesus gjorde. - Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden. Därigenom får försoningens ord uttryck. - Låt Kristi ord rikligen bo ibland er.

lever sig in i den enskildes situation, då är det som att han ser den enskilde mottagaren, den troende lärjungen inifrån. Det visar sig vad den enskilda människan har för särskilda bekymmer, problemen som orsakar konflikter och strider – det är hennes kropp. Därför beskriver han också kroppens roll, så som han exempelvis gör

i det sjätte kapitlet. Här tar han med två uttryck som säger något om den kropp vi bär, och varför den kan orsaka så mycket svårigheter för oss:

- Vi veta ju detta, att vår gamla människa ...

Det är ena uttrycket. Vår gamla människa.

- ... har blivit korsfäst med honom för att syndakroppen ...

Det är det andra uttrycket jag tänker på. Syndakroppen.

- ... skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden.

Den här undervisningen är som en flätad korg. Varje fläta som aposteln flätar är väldigt omsorgsfullt gjord. Vi kan också läsa vers 12:

- Låten därför icke synden hava våldet i edra dödliga kroppar...

Vi har nu fått veta tre saker om kroppen:

Den gamla människan.

Syndakroppen.

Den dödliga kroppen.

- Låten därför icke synden hava våldet i edra dödliga kroppar, så att I lyden deras begärelser.

Den dödliga kroppen är som ett öppet fönster mot synden, men här ser vi hur aposteln i sin undervisning vill knyta den enskilda troende människans situation till Kristus själv – och till Kristi kors. Han talar också om svagheten, benägenheten och böjelsen vi har, den tragiska öppenheten för det onda.

Vi går till kapitel 7, där det faller ett annat ljus över situationen:

- Ty medan vi ännu voro i ett köttsligt väsende...

Här möter vi ett fjärde begrepp. Köttet.

- ... voro de syndiga lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt döden (v.5).

Vi var, säger han. Vi behöver alltså inte längre vara det. Någonting har hänt. Kristus har kommit! Kristus har ställt sig vid vår sida! Så här står det i nästa kapitel:

- Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin Son i syndigt köttets gestalt ...

Vad är syndigt kött? Det är den gamla människan, syndakroppen, eller den dödliga kroppen. Det är vad Kristus blev lik när han kom i världen. Han blev lik den gamla människan. Han blev lik en människa som bär en syndakropp. Han blev lik en människa som har en dödlig

Därför att han har ställt sig vid vår sida, i en gestalt som vår, så kan också vi bli uppmärksamma på vilka oerhörda försoningens, uppståndelsens och livets krafter som är tillgängliga genom honom och i hans namn. Pris ske Gud!

kropp. Han blev lik köttet, därför att han blev kött. Han ställde sig vid syndarens sida. Romarbrevet 6, 7 och 8 uttrycker detta så oerhört starkt. Därför att han har ställt sig vid vår sida, i en gestalt som vår, så kan också vi bli uppmärksamma på vilka oerhörda försoningens, uppståndelsens och livets krafter som är tillgängliga genom honom och i hans namn. Pris ske Gud!

Vi har ett enormt hopp. I det åttonde kapitlet skriver aposteln om kroppens förlossning:

- Vi veta ju att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och vändas. Och icke den allenast; också vi själva, som hava fått Anden såsom förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida efter barnskapet, vår kropps förlossning (Rom 8:22-23).

Tänk att Anden är så naturlig. Anden går in i skapelsens suckan, in i kroppens suckan.

Sedan fortsätter han att skriva om Andens underbara verk när vi tar emot försoningen och blir uppmärksamma på Jesus och hans kors:

- Så kommer ock Anden vår svaghet till hjälp; ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar (v.26).

Det är inte utan orsak som apostlarna undervisar om korset, ty där finns vår räddning.

Även i Galaterbrevet undervisar Paulus om korset på ett unikt sätt:

- Ty alla de som låta det bero på laggärningar, de äro under förbannelse. Det är nämligen skrivet: »Förbannad vare var och en som icke förbliver vid allt som är skrivet i lagens bok, och icke gör därefter.»

Och att ingen i kraft av lag bliver rättfärdig inför Gud, det är uppenbart, eftersom det heter: »Den rättfärdige skall leva av tro» (Gal 3:10-11).

Om någon kämpat med lagen och dess yttre former och bud, så är det aposteln Paulus, som innan sin omvändelse var helt övertygad om att det var lagen som var lösningen. - Men i lagen beror det icke på tro; tvärtom heter det: »Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem.» Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull. Det är ju skrivet: »Förbannad är var och en som är upphängd på trä» (Gal 3:12-13).

Han blev gjord till synd! Jesus blev en förbannelse för vår skull!

- Vi friköptes, för att den välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden (v.14).

Hedningarna, som absolut inte hade förtjänat det, fick komma i kontakt med den levande guden, med skaparen själv, med den Gud som har skapat allt.

Stora delar av bibeln är sånger. En del psalmer ägnar sig särskilt åt Gud Elohim. Det är honom det står om i bibelns första kapitel. Den andra Psalmen ägnar sig åt JHVH. Honom står det om i andra kapitlet i första Mosebok. JHVH och Elohim. Judarna bävade för att uttala namnet JHVH. De gjorde inte det. När Jesus kom, var det med ett budskap från den gud som hade skapat allting, som hade kallat Abraham. Det står hos Nehemja: »Du fann hans hjärta fast i tron inför dig» (Neh 9:8).

Vi får stämma in i lovsången till denne. När Jesus kom talade han om Fadern. Vi läser i Kolosserbrevet:

-...och I skolen med glädje tacka Fadern, som har gjort eder skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga hava i ljuset. Ty han har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike (Kol 1:12-13).

Ni ska med glädja tacka Fadern som har gjort er skickliga – som har givit er insikt i vad korset är, det verk som Gud i Kristus har fullbordat. Han har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike. Amen. ■

Vägen

Bibelundervisning av Sean Ureña

I många situationer i våra liv tror vi att vi gör det rätta med alla våra beslut. Vi söker sanningen och den väg som ska leda oss fram till den sanna kunskapen, och ibland när vi tror att vi funnit svaret, är vi ändå fyllda av tvivel och osäkerhet. Vi frågar oss själva: Går jag verkligen på den rätta vägen? Har jag den kunskap som leder till sanningen och till det eviga livet? Gör jag verkligen Guds vilja?

Många gånger skulle vi vilja ha det privilegiet som apostlarna och profeterna hade, att Gud talade direkt till dem. Gud använde dem och visade sin makt genom dem. Ibland tänker jag att också jag skulle vilja ha det så. Vi tänker att de var speciella personer med väldigt speciella gåvor, men sanningen är att de var också köttsliga människor, vanliga människor som du och jag, utan någon speciell gåva. Men de sökte, och de fann. De klappade på, och det öppnades. De ropade, och de fick svar.

Här har vi nyckeln som kan öppna också för oss när vi vill bli som dem. Det var som en hemlig väg som visades för dem och de fann den vägen. Den blev uppenbarad för dem. De hade det privilegiet, för att de verkligen ville. De

önskade denna sanning och kunskap. En huvudpunkt handlar om att vilja, att längta och att söka denna kunskap och denna sanning. Den som skiljer oss från den här världen.

Bibeln säger att det finns en väg som leder till all kunskap. En kunskap som är långt mycket högre än all annan kunskap som du har hört genom livet, allt som du har studerat och lärt dig. Bibeln lär oss också att det är möjligt att på ett enkelt sätt vandra på den här vägen. Jesus sa att om vi lär känna sanningen, den sanning som kommer från honom, från himlen, så ska den sätta oss fria.

Vad ska vi befrias ifrån? Automatiskt tänker vi på att det handlar om befrielse från synden, och det är sant. Guds sanning befriar oss från synden, men också från vårt tänkesätt. Den befriar oss från all den här kunskapen som vi har fyllts av under vårt liv. Den befriar oss från all lyx och alla fantasier och den befriar oss från världen. För att förvärva denna sanning måste vi vilja ha den, söka den och önska oss den. Sanningen är långt mer än våra hypotetiska tankar, vår kunskap, vår tro, våra teorier. Den befriar oss verkligen från den här världen, som har så mycket att visa upp men som är så fylld av lögn

och illusioner.

Den här sanningen lär man sig inte i skolan. Det finns inget universitet som kan undervisa om den. Bara den som önskar och söker kommer att finna den. Det finns många institutioner som är religiösa och vetenskapliga skolor, och som tror att de har sanningen utan att ha den. Många uppfattningar menar att olika vägar leder till livet, att det finns många vägar som på olika sätt leder till himlen.

Jesus själv säger att han är sanningen, att han är vägen och att han är livet. Om vi analyserar Jesu liv, så ser vi att han hade en kontinuerlig relation med Fadern, men inte med världen. Det finns många bibelord där vi kan hitta just det centret som Jesus vill få fram. I Johannes evangelium 3:31-32 talar Jesus om relationen till världen:

- Den som kommer från ovan är över alla. Den som kommer från jorden är av jorden och talar utifrån jorden. Den som kommer från himlen är över alla. Han vittnar om det han har sett och hört, men ingen tar emot hans vittnesbörd.

Den som kommer från himlen är över alla. Jesus vittnar om den han har sett och hört, om det som kommer från him-

len. Han talar om saker som kommer ovanifrån. Han säger att han inte talar om jordiska ting. Han är inte knuten till världen. Det är som att han inte visar något intresse för saker och ting som sker i världen utan flyttar fokus till det som är det viktiga här i livet, och det är just de saker som sker i himlen. Som han säger här: - Den som kommer från jorden, är av jorden och talar utifrån jorden. Den som är av världen, han talar också om sådant som är i världen. Han lever som i världen. Det är som att Jesus säger: Du lever i världen, du är av världen, och då är det också världens saker som fyller dig.

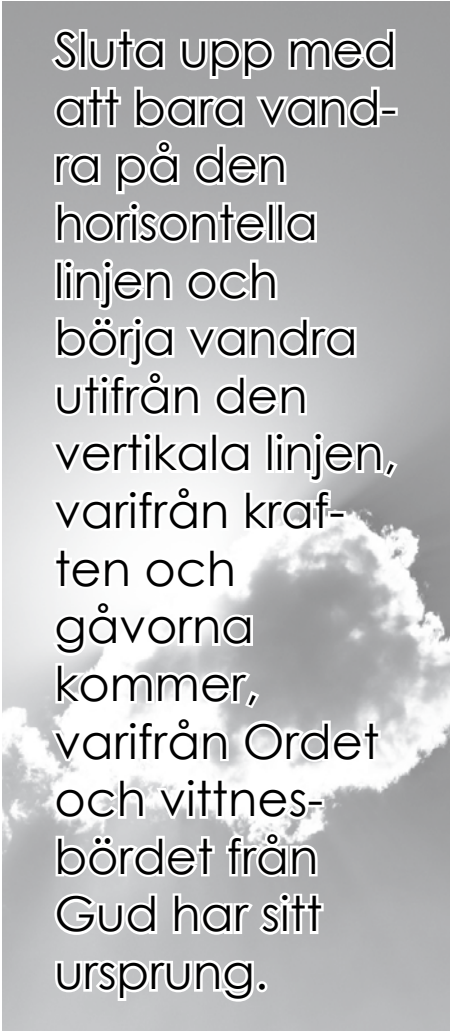
I Johannes 17, då Jesus beder för sina lärjungar, ser vi i många verser hur han bekymrar sig över dem som följer honom. Jesus talar mycket här om sin relation till Fadern. - Jag är ett med dig, hjälp också dem så att vi kan vara ett. Jag vittnar om dig och om de saker som är i himlen. Han ber Fadern om att hjälpa dem som följer honom, så att de också kan vara ett såsom Fadern och Sonen är ett. Att de fylls av det som kommer ovanifrån, vittnesbördet som Jesus har gett till världen.

Något viktigt Jesus säger här är: - Jag är inte längre kvar i världen. Han fortsätter att säga: - Skilj dem från världen. Varför? - Jag är inte av den här världen, säger Jesus. - Inte heller de är av den här världen. Här ser vi att det är världen som är problemet. Det finns två vägar. Den som kommer ovanifrån, och den som hör jorden till. I många verser ser vi hur Jesus och apostlarna när de talar om vägen och sanningen som vi behöver erövra, påminner om att avskilja oss från världen.

Föreställ dig två linjer här i livet; en horisontell och en vertikal. Två linjer. Den horisontella linjen börjar med födelsen och slutar med döden. Det är så vi lär oss här i livet från dem som inte har något hopp. Här har vi processen av att födas, växa upp, att förmera sig, att åldras och sedan dö. Inom den horisontella linjen finns alla livets förgängliga önskningar, allt det här som bibeln varnar för som missbruk och andra laster. På den här linjen kan vi också se allt som vi genomlever och som vi kämpar med. Studier, arbete, familj, sjukdomar, glädje, sorg. Här finns oro, depression, ångest, religion, kyrkor, ja allt som har med livet att göra. Allt detta rymms inom den horisontella linjen.

På den vertikala linjen finns kunskapen

och sanningen. På den linjen finns de andliga gåvor som vi så gärna vill ha. Här är Guds ord och vittnesbördet. Ljuset finns på den här vägen. När vi utgår från den vertikala linjen, kan vi också tydligt se hur vi vandrar på den horisontella linjen. Då kan vi fråga oss med vilket mål vi lever i världen. Varför lider vi?

Sluta upp med
att bara vandra
på den
horisontella
linjen och
börja vandra
utifrån den
vertikala linjen,
varifrån kraften
och gåvorna
kommer,
varifrån Ordet
och vittnesbördet
från Gud har sitt
ursprung.

Varför kämpar vi för brödet och för att kläda oss, för hem och hus? Vad är det för mening med att leva med allt det här och sedan dö? Är det något bra? Att vandra på den vertikala linjen hjälper oss att se den verkliga avsikten med vår existens, varför vi är här. Vi kan tydligt se att det är många som vandrar på den horisontella linjen, alltmedan de som vandrar på den vertikala linjen inte är lika många.

Jesus har gett oss många tecken. I Johannes 3 säger Jesus till Nikodemus: Du är lärare i Israel, och du känner inte till vägen och sanningen. Vi ser i konversationen att Nikodemus var en man fylld av kunskap. En väl förberedd man, men som vandrade på den horisontella vägen. Förstår du?

Det fattades något, och det fick han möta hos Jesus: - Jag vet att du kommer ovanifrån. Genom de saker du talar om, kan vi tydligt se att det är av Gud. - Nikodemus, det fattas något. Du måste födas på nytt. Sluta upp med att bara vandra på den horisontella linjen och börja vandra utifrån den vertikala linjen, varifrån kraften och gåvorna kommer, varifrån Ordet och vittnesbördet från Gud har sitt ursprung. Det här är problemet för oss. Vi tror att vi gör det rätta, att vi har all kunskap, att ingenting fattas oss. Men det kommer aldrig att bli tillräckligt när vi vandrar utifrån den horisontella linjen. Vi måste födas på nytt!

Det måste finnas en vändpunkt för vår vandring på den horisontella vägen. Paulus talar om den köttsliga och den andliga kroppen. Det finns en viktig skillnad mellan den horisontella och den vertikala linjen, världens linje och himlens linje. Skillnaden är Jesus. Se på apostlarnas liv. De var människor, köttsliga som du och jag. De kämpade varje dag för brödfödan. De levde i en relation till Jesus, men inte förrän de blev födda på nytt så kunde de erfara Guds kraft i sina liv. Innan Jesus överlämnades till att korsfästas så uppmanade han sina lärjungar att bedja för att inte falla i frestelse. Det han sa var att de skulle vandra på den vertikala linjen. Men de var trötta, lekamligt, och ville sova.

Hur är det för dig? Du vill ha Guds kraft, men du vill sova. Du vill vara bekväm och göra det din kropp ber om. Du vill söka de saker som den här världen erbjuder, men du vill också ha Guds kraft.

Det finns ett känt citat i bibeln som vi har läst många gånger där Jesus uppmanar till att söka Guds rike först. Varför säger Jesus det? Därför att vi till vår natur söker världens riken. Bröd, kläder, hus. När söker vi det andliga? Jesus sa också att vi inte ska samla oss skatter på jorden. Men varför? För att vi ska samla skatter i himlen. Den vertikala linjen. Sök och du ska finna. Ropa och han ska svara. Den dagen då Jesus blev överlämnad agerade apostlarna i köttslighet. De ville kämpa. En tog ett svärd och började slåss. Vad gjorde de övriga? De flydde. De förstod inte. De hade inte blivit födda på nytt. Det köttsliga flyr den andliga kampen och kan aldrig stå emot. Det kan aldrig förstå de andliga realiteterna. Därför flydde de. Därför förnekade Petrus Jesus. Han hade

ännu inte blivit född på nytt.

För mig föddes de på nytt den dag när de på allvar bestämde sig för att söka Gud. Jesus blev upplyft till himlen och lämnade lärjungarna. Nu försvann deras guide och lärare. Vad skulle de göra nu? Börja leva som vanligt i den här världen? Kämpa bara för att överleva? Nej! De hade mött den uppståndne Jesus och på hans uppmaning samlades de i övre salen i Jerusalem. Där sökte de det de behövde. Där sökte de det de ville ha; den helige Ande. De ville ha de andliga nådegåvorna. De ville tala och förkunna i hans namn. Så började de att kämpa mot

köttet, uppåt. De gjorde ett stopp i sina liv, och Gud manifesterade sig.

Då kom kraften, gåvorna. Istället för att springa av rädsla för att bli fångslade och dödade så stod de fasta. De började förkunna Guds ord med kraft. De kunde sprida vittnesbördet som kom direkt ifrån himlen. Vi vill tala som dem. Vi vill se upp till dem. Men för att kunna göra det så måste också vi göra samma saker som lärjungarna. Stanna upp i våra liv och börja på nytt. Utanför världens kunskap.

När vi vandrar på Guds väg då slutar vi upp med att vara religiösa. Då slutar vi

upp med att vara lata och släpa oss fram. När apostlarna fick uppleva Andens dop började de att tala samma budskap som Jesus talade. Älska inte världen och de saker som finns i världen. Den som älskar världen är Guds fiende. Det handlar om två mycket olika vägar och det är en avgrund mellan de här vägarna.

Min önskan är att först söka Guds rike. Det finns saker som jag ännu inte har fått tag på, men det är saker som Gud har visat. Vi får bedja för varandra och verkligen söka och önska. Sök och du ska finna. ■

Sök först Guds rike

Appell av Roger Lindroos

Jesus säger i bergspredikan: "Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd? Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem. Om nu Gud ger sådana

kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer ska han då inte klä er? Så lite tro ni har! Bekymra er därför inte och fråga inte: Vad ska vi äta? eller: Vad ska vi dricka? eller: Vad ska vi klä oss med?" (Matt 6:25-31)

Vi kan tänka: vad bra, Gud löser de här bekymren för oss. Men jag tror inte att det är riktigt så. Jag tror han vill säga att vad vi ska äta, dricka och klä oss med, inte är målet med våra liv. Hur vi ska överleva är inte det stora. Det står nämligen längre fram: "Sök först efter hans rike och hans rättfärdighet så ska detta andra tillfalla eder." Hur ska vi göra det? Det kanske inte finns en

självklar manual om hur vi ska göra det. Men ett är säkert; vi måste söka Guds rike och hans rättfärdighet. Hur det tar sig uttryck i våra liv, får Gud visa.

Vi vet inte hur det kommer att bli med allting och hur vår framtid kommer att se ut, men det jag hoppas är att det som vi har funnit ska få bevaras. Min önskan är att inte tappa det här med att söka Guds rike först, och vad det innebär. Att det får bli en verklighet också i mitt liv och att det får vara drivkraften. Vad är det att söka Guds rättfärdighet i den här tiden? Ett svar är att i allt söka Gud.

Jag var med om en händelse hemma, en situation

som blev väldigt provosam, men mitt i det jobbiga så fick jag uppleva hur man kan gå starkare ut ur situationen. Kanske det finns saker som syns oklart för oss men som senare blir klara, när Gud kanske tillåter saker hända som inte är så roliga. I svåra situationer får vi söka Gud. När vi inte ser någon utväg, så får vi ropa till Gud i vår nöd. Jag tror att Gud kommer svara oss, och han kommer att leda oss rätt. Det kan vara så att vi kanske gör fel val men låt det verkliga bekymret vara att söka Guds rike först, och hans rättfärdighet. Då löser sig det andra också som inte är det primära målet med våra liv. ■

Dra människor

Bibelundervisning av Zebastian Vidén

Jag har lite tankar som präglas av den speciella situation som församlingen befinner sig i. Samtidigt vill jag på något sätt försöka flytta vårt fokus. Det handlar om att söka Guds rike först. Att inte så mycket fokusera på vårt här och nu, men mer på vårt uppdrag, det som Jesus har kallat oss till.

Vi ska börja med en väldigt känd berättelse i Första Moseboken. Det handlar om Noa och floden. I kapitel 6 vers 13 står det så här:

- Då sade Gud till Noa: "Jag har bestämt mig för att göra slut på allt levande, för jorden är full av våld på grund av dem. Se, jag ska förgöra dem tillsammans med jorden. Gör dig en ark av goferträ, inred den med kamrar och bestryk den med jordbeck både på insidan och utsidan. Så ska du göra arken."

Jag ska inte läsa hela texten, men det här är en väldigt känd historia. Vi har hört den många gånger och vi vet att den symboliserar något väldigt speciellt för oss, nämligen frälsningen. Floden kom och arken räddade Noa och hans familj.

Vi läser även i början av kapitel 7:

- Herren sade till Noa: "Gå in i arken med hela din familj. Dig har jag nämligen funnit rättfärdig inför mig i detta släkte."

Genom Jesus har vi vår rättfärdighet. Genom honom är det som vi kan komma in i frälsningsarken, genom hans blod som har renat oss. Hela världen runt omkring Noa förgicks. Vattnet kom och sköljde bort allting. Jag ska visa på en parallell med ett annat bibelord. Det kanske inte är en helt korrekt bild men jag ska iallafall göra ett försök för att komma fram till min slutsats.

Vi går till Matteus kapitel 8, där vi läser om en annan, betydligt mindre båt. Det är inte en världsvid översvämning som det handlar om här, men om en händelse på Genesarets sjö. Vi läser:

- Jesus steg i båten, och hans lärjungar följde med honom. Då blåste det upp till full storm på sjön så att vågorna slog upp över båten. Men han sov. De kom då fram och väckte honom och sade: "Herre, rädda oss, vi går under!" Han sade till dem: "Varför är ni rädda? Så lite tro ni har!" Sedan reste han sig och talade strängt till vindarna och sjön, och det blev alldeles stilla. Männens häpnade och sade: "Vem är han? Till och med vindarna och sjön lyder ju honom!" (Matt 8:23-27)

Lärjungarna befann sig i båten med Jesus. Jesus frågade dem: Varför är ni rädda? Det är mänskligt. Jag skulle nog vara livrädd. Det är inget konstigt med det. De hade Jesus i båten och om vi ska dra parallellen till Noas ark så hade de frälsningen med sig. Sjön runt omkring dem stormade. Det var ingen lätt situation, men de befann sig i båten. Så kan det säkert vara för oss många gånger. Vi kan uppleva stormar som kommer, stormar som slår och det är väldigt lätt att då tappa modet och bli missmodig och inte se någon framtid. Hur ska det här gå nu? Hur ska det här fungera?

Men då är det så viktigt för oss att verkligen veta var vi har vårt ankare. Det logiska för en sjöman på den här tiden kanske hade varit att kasta ankare och

ligga tryggt på något sätt. Men lärjungarna hade lämnat allting bakom sig. De hade lämnat stranden och befann sig mitt ute i havet utan fast mark under fötterna. De befann sig på främmande territorium. Människan är inte skapad för att leva i vatten, om du förstår hur jag tänker. De befann sig där ute på sjön och så är det med oss. Vi har lämnat våra liv i Jesu händer. Jesus kallade sina lärjungar, och vi kan läsa om hur de lämnade allt och följde honom. Så tror jag att det blir för varje lärjunge som har valt att följa Jesus. Han har lämnat all trygghet bakom sig. Han har gett sig ut på den här sjön.

Havet här symboliserar för mig den här världen. Det symboliserar på ett sätt allt som den här världen representerar. Men vi är inte kallade att stanna på havet. Gud har kallat oss för att vi ska till andra sidan. Vi kan läsa i Hebreerbrevet kapitel 6:

- När Gud gav löftet till Abraham svor han vid sig själv, eftersom han inte hade någon högre att svära vid. Han sade: Jag ska rikligt välsigna dig och rikligt föröka dig. Så fick Abraham efter tålmodig väntan vad Gud hade lovat. Människor svär vid den som är större än de själva, och eden blir en bekräftelse som gör slut på alla invändningar. När Gud ännu klarare ville visa för löftets arvingar hur orubbligt hans

Upp i båten

Så tror jag att det blir för varje lärjunge som har valt att följa Jesus. Han har lämnat all trygghet bakom sig. Han har gett sig ut på den här sjön. Havet här symboliserar för mig den här världen. Men vi är inte kallade att stanna på havet. Gud har kallat oss för att vi ska till andra sidan.

beslut är, bekräftade han det med en ed. Så skulle vi, genom två orubbliga uttalanden, där Gud omöjligt kan ljuga, få en kraftig uppmuntran, vi som har sökt vår tillflykt i att hålla fast vid det hopp vi har framför oss. Detta hopp har vi som ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förhänget. Dit gick Jesus in och öppnade vägen för oss, när han blev överstepräst för evigt, på samma sätt som Melkisedek (Heb 6:13-20).

Vi har ett tryggt själens ankare, men det är inte förankrat i botten av Genesarets sjö, bildligt talat. Det är förankrat uppe i himlen.

Människor grips av ångest

Lukas 21:25-26:

”Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas.”

Vi upplever oro, att det stormar runt omkring oss, men vi har ett fast själens ankare. Vi har någonting fast som står orubbligt genom alla tider. Men det finns människor som kommer att ”ge upp andan av skräck, gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån”.

Det är de här människorna som vi är kallade att rädda, och det är vad jag önskar att vi ska se. Vi upplever stormen, vi upplever allt möjligt. Vi kanske inte vet hur vi ska klara morgondagen till slut, men vi har ett fast själens ankare. Vi har ett hopp. Det finns så många människor som behöver få det vi har fått och det är det som måste få bli fokus i hela vårt liv. I allt det vi gör, i varje beslut som vi fattar i våra liv, gäller det att ha med att människor ska räddas. Vi är kallade att vara människofiskare, att dra upp människor i båten.

Jag är övertygad om att den här världen är på väg mot väldigt djupa kriser på olika sätt. Det är ingen speciell känsla jag har och jag vet inte när och hur, men vi vet det för att Guds ord säger så. Då är det så viktigt för oss att stå fasta på klippan Kristus. Våra strukturer som vi har byggt upp på olika sätt, vårt sätt att leva eller vad det vara må, allting sådant kan förgås och falla, men det är saker som ändå hör den här tiden till.

Vi har något större som har ett evigt värde, och det är det vi verkligen måste se. Sök Guds vilja och se till att det som är vårt riktmärke, det som vi fokuserar på här i tiden, inte blir det som vi själva bygger upp på olika sätt. Ha Jesus för blicken och det som han vill leda oss in i.

I Johannes evangelium 3:30 talar Johannes döparen om Jesus: ”Han måste bli

större och jag mindre.” Det tror jag också är någonting som Gud vill med församlingen. Det är så lätt att vi förlitar oss på vår egen styrka, det som vi bygger upp, vår egen klipskhet på olika sätt. Tänk att istället få bli mindre och låta honom växa till, låta honom få bli allt i våra liv.

Paulus skriver till församlingen i Korint:

- Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften ska vara Guds och inte komma från oss. Vi är ständigt trängda men inte instängda, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv ska bli synligt i vår kropp. Vi som lever utlämnas ständigt åt döden för Jesu skull, för att också Jesu liv ska uppenbaras i vår dödliga kropp. Så verkar döden i oss, och livet i er. Men vi har samma trons Ande som i skriftordet: Jag tror, därför talar jag. Även vi tror, och därför talar vi. Vi vet ju att han som uppväckte Herren Jesus också ska uppväcka oss med Jesus och låta oss träda fram tillsammans med er. Allt sker för er skull, för att nåden ska nå allt fler och få tacksägelsen att flöda över till Guds ära (2 Kor 4:7-15).

I slutändan kommer allt det som har fört oss till himlen inte vara något som vi på något sätt har förtjänat eller lyckats i oss själva. Det kommer enbart att vara vad Jesus har gjort. Jag avslutar med en vers ur Uppenbarelseboken 21: ”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Den första himlen och den första jorden var borta.”. Vidare står det att ”havet fanns inte mer”. Den här världen går mot sitt slut. Den kommer inte att ha någon plats i evigheten, men vi har ett uppdrag här och nu syskon, att vara människofiskare. Dra människor upp och in i båten. Det måste bli vårt primära fokus i allt, och då handlar det inte om att vi ska överleva. Det handlar inte om att vi ska ha det så bra som möjligt, eller att vi på olika sätt ska lyckas här i världen. Det handlar om att lägga sitt liv som ett heloffer, att ge sitt liv till Gud och låta honom utföra sitt verk. ■

Levande kristendom

Text: Stefan Dahlberg

Jesus sade: "Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag icke att den redan brunne!" (Luk 12:49)

Denna eld och kärlek till Jesus brann hos de sju troshjältar jag här berättar något om. De var svenskar, eller med koppling till Sverige, under frikyrklighetens ungdom.

För oss som lever nu är det nyttigt att läsa om pionjäreernas kamp och glöd för evangelium, om den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga. De var bröder, vilka levde i Anden och Ordet, rakryggade gick de sin egen väg med en bergfast tro på att; om du läser som det står, tror som det står, gör som det står, ja då får du som det står! Här presenteras allt efter den tid de levde och verkade; sju gudsmän – värdiga efterföljare i aposteln Paulus fotspår.

Helge Åkeson (1831-1904) föddes i Skåne i en rätt välbärgad lantbrukarfamilj. Som seden var på den tiden, ville fadern att han skulle överta gården, men "broder Helge" som han ville bli kallad, valde bort ett tryggt liv på hemgården för att bli kolportör och predikant. Han hamnade så småningom hos baptisterna där han döptes 1857.

Åkeson blev senare en av centralgestalterna inom fribaptisterna. Han älskade bibeln, vilket gjorde att han lärde sig grekiska, arameiska och hebreiska på egen hand för att utforska grundtexter och göra en egen översättning så nära originalet som möjligt. Han översatte alltså själv Nya testamentet och hela Gamla testamentet. Det hann bli klart strax innan han fick hembud. Samtidigt som han översatte, vandrade han omkring som kolportör utan någon fast inkomst.

Konventikelplakatet (vilket innebar att det inte var tillåtet att samlas för möten utan att en präst från Svenska kyrkan var med) gällde fortfarande, vilket gjorde att han blev utsatt för svår förföljelse för sin tro.

Det hände att prästerskapet ville arrestera honom och han åkte fängstransport i dyng-läss till rättegången. I fängelset blev han misshandlad och fick vara utan mat. Detta var dock någonting Helge ansåg normalt för en Jesu lärjunge, och han klagade aldrig för att han fick lida.

Genom sitt sätt att leva vann han människor för Gud.

Broder Helge levde väldigt enkelt och spartanskt. Under vissa perioder hade han aldrig mer än två kronor på fickan; han visste att Gud försåg honom.

F. A. Boltzius (1836-1910) föddes i Värmland och hade en nära relation till Gud. Han var en enkel skrotsamlare; en gårdsfarihandlare som gick runt i byarna, ivrigt evangeliserande. Han

ägde helbrägdagörelsens gåva, och många var de som vallfärdade till Värmland för att få förbön. Man kom inte endast från den kringliggande bygden, utan även från Norge och en och annan ända nerifrån kontinenten. De flesta kom med järnvägen. Byanamnet Skåre blev mindre känt. Konduktören ropade i allmänhet "Nästa Boltzius hem!" Vissa dagar kunde han be för två-trehundra personer. De som inte kom personligen skickade bönedukar.

Genom sin starka gudstro kunde Boltzius ibland påminna Herren: "Du har lovat detta" Även svåra sjukdomar bad han för, med olika resultat som följd. Motståndet kom oftast från journalister, präster och kvacksalvare, och det förekom att han fick övernatta på häktet.

Ibland hade han möten i Stockholm (han bodde där under vinterhalvåret på senare tid) och det hände att han hyrde rum på ett hotell i Gamla stan för sammankomsterna. Då hyrde han även några rum för tillresande "sjuklingar" vilka kom för att söka förbön för sjuka kroppar. Trots sin ringhet nådde han alla samhällsklasser, ända upp till självaste kungahuset.

Anders Bogren (1837 – 1914), bördig från Gästrikland, var ett märkligt redskap inom 1800-talets folkväckelse. Trots att han saknade skolning – han kunde knappt skriva – var Bogren väl bevandrad i Ordet. Då han skulle predika, slog han ibland upp en tumvers och talade utifrån den. Han gick hårt åt bland annat prästerskap och fariséer, samtidigt hans predikan väckte syndanöd hos folk. Motståndarna kallade honom för "det bogrenska ovärdet", då han gick till attack mot synd och värld och väckelse följde i hans spår.

Han var ett av de "osynliga vittnena" som verkade för Gud och levde i ständig bön och tacksägelse. Såsom kolportör nådde han ut i bygderna. Alla ville inte omvända sig. Det hände att han blev misshandlad av några skogshuggare, en gång så svårt att han inte kunde gå ordentligt på tre veckor. Efter en tid kom – tack och lov – några av dem till besinning och bad både Gud och Bogren

om förlåtelse.

Han gick klädd i sin gamla slitna kostym, såg nästan lite luffaraktig ut. De andra baptistbröderna försökte ”klä upp” honom, fast de lyckades inte så bra med det. När han fyllde 75 år höll han kalas i Ockelbo och fick en snygg kostym som present. Plötsligt var han borta från festen. Snart började man leta efter honom och fann honom i vedboden, knäböjd och ivrigt bedjande till sin Gud: ”Herre, låt mig inte bli högfärdig efter all hyllning och den granna kostymen”.

Fredrik Franson (1852 – 1908)

föddes i Nora men emigrerade tidigt till Amerika. 1885 hade han möte i Danmark då många blev frälsta och helade. Men han fick betala ett högt pris för detta; fängelse och landsförvisning.

Tro inte att detta hindrade honom att fortsätta tjäna Herren. I fängelset lärde han sig språk. Få har som Franson tagit missionsbefallningen på allvar, och han reste runt i stora delar av världen och predikade. 1897 skrev han boken ”Himlauret”, vilken handlar om Jesu Kristi andra återkomst. Den sanningen drev honom runt kring hela jorden. Ofta på resande fot, ständigt i bön och evangelisation, blev han inspiratör för ett antal missionsskolor.

En stor del av missionärerna som rekryterades var kvinnor. Då Franson tillfrågades om att ”Vet han inte att kvinnan bör tåla i församlingen?” gav han till svar: ”Vi har ännu många onådade folk som inte hört evangelium; när detta är slutfört, då är jag beredd att diskutera den frågan”. När han befordrades till härligheten, efterlämnade han endast sin sönderlästa bibel, sin enkla kostym, väska och paraply.

N. P. Wetterlund (1852 – 1928) föddes i Halland, i ett enkelt torparhem. Hans mor var ytterst gudfruktig. Hennes böneliv präglade Wetterlund djupt. Trots fattigdom fick han möjlighet att studera och prästvigdes 1885. Han var en märklig förkunnare med ett rikt, mustigt språk och han kunde predika tre timmar och fånga åhörarnas hjärtan. Hans predikan väddade mer till viljan än till känslan och gjorde intryck hos församlingsborna mot bakgrunden av hans helgjutna kristna liv.

Prästgården i Dalarna, i vilken han

bodde under sin tjänstgöringstid där, hade tidigare varit samlingsplats för de rika i trakten, men nu blev det istället människor med lekamlig och andlig nöd som kom. Efter ett antal år sade Wetterlund upp sin prästtjänst och gick ut i tro på att Gud skulle försörja honom. Han flyttade till Stockholm där han skrev det teologiska verket ”Andens lag till den Harmageddonska församlingen” med utgångspunkt från Romarbrevet 8:2. Verket består av 1200 sidor. För den teologistuderande finns här många guldkorn att hämta.

Den kroppsliga hälsan var svag, och de sista åren orkade han inte gå ner för alla fem trapporna i sitt hem för att komma ut. Då bedrev han självavård hemma. Då somliga av hans vänner inte hade förståelse för att han fick lida av sjukdom så länge, svarade han ”Det tar sin tid att nå likhet med Kristus, så att det undermedvetna kommer under Andens inflytande och helgas.”

Nils Fredrik Höijer (1857 – 1925) föddes i Värmland och var en av de första missionärerna som Missionsförbundet sände ut. Han verkade i Ryssland och Centralasien. Höijer gick till folkslag som ingen annan ville gå till. För honom existerade inte något ”det går ej, det är omöjligt”. I praktiken blev detta ett äventyrligt liv, kantat av strapatser, förföljelser, polisförhör och så vidare.

Ett exempel på hans nit och uthållighet är detta: Han skulle till kinesiska gränsen. Ett riktigt eldprov. 45 mil på hästrygg i bergsterräng. Köld, hunger, rovdjur och rövare var faror som skulle möta honom. Mycket riktigt råkade han ut för banditer, men vapnet han den gången använde var socker. Han visste nämligen att just det folkslaget var barnsligt förtjusta i just – socker. På så sätt avvärjdes faran och han nådde lyckligt fram till sitt mål för den resan.

Höijer levde för evangeliet och predikade även när han var förbjuden och poliser kom för att stoppa honom. Då hände det att Ordet fångade polisen som stannade kvar och lät mötet fortgå.

Anton Johansson (1858 – 1929)

föddes i Tärnaby men flyttade tidigt upp till norra Norge, nästan så högt upp i landet

som möjligt. Han var en gudfruktig

man som bad mycket. Anton såg syner ibland – i folkmun kallades han för Finnmarksprofeten – och varnade då de människor vilka berördes. Låt mig nämna något exempel. En dag såg han i Anden en släkting till honom omkomma på sjön i närheten av ett skär. Genast kände han igen platsen. Morgonen därpå nådde budet honom att olyckan hänt.

Det fanns människor han ”såg” som inte hade så lång tid kvar att leva. Då vittnade och bad han för dessa. Han trodde att genom bön kunde synerna avfärdas. Den mäktigaste synen fick han 1907 då han såg första världskriget bryta ut. Sex år senare var han nere i Oslo för att varna regeringen. De flesta avfärdade honom, några skrattade ut honom. Året därpå var det ingen som skrattade längre, då kriget var ett faktum. När det gäller de syner som han såg, har inte alla gått i fullbord. Framtiden får utvisa hur det blir. Till yrket var han fiskare, men han hade också kommunala och kyrkliga uppdrag. Ändå påminde han nog om några av profeterna i Gamla testamentet.

Med dessa exempel kommer vi till korta. Sverige såg visserligen helt annorlunda ut då, jämfört med hur det är idag, men visst är de flesta av oss alldeles för bekväma när det verkligen gäller. Vad jag vill visa med dessa sju exempel är den relation det är möjligt att äga med himmelens Gud, och att ha en sådan kärlek till Honom och hans Son Jesus Kristus.

Det är möjligt att uppoffra allt. Att lära sig tre språk för att översätta bibeln och lyckas utan att ge upp, att be för sjuka under spott och hån, predika omvändelse till frälsning, resa till okända trakter för att sprida det glada budskapet, tränga sig djupt in i Ordets hemligheter, gå – när allt talar emot dig och kunna få mottaga mäktiga himlasyner. Gud har inte anseende till personen. Han använder vem han vill. Men är inte detta överandlighet, fanatism och gränsar till vidskepelse? Inte alls. Är inte detta levande kristendom?

När jag läser om pionjärer som dessa, då väcks en större kärlek till Jesus Kristus! Vem är Han, som de offrat så mycket för? Och hur kan jag komma i kontakt med honom och äga gemenskap med honom. Herre, jag vill också vara med i Ditt rike.

”Men de förståndiga skall lysa såsom himmelens sken och de, som göra många rättfärdiga såsom stjärnor i tidsåldern och alltid” (Dan 12:3 Åkesons översättning). ■

En utsträckt hand!

Skolbarnen i Mont-Leon.

Text: Berno Vidén

Varmt tack till er alla som på olika sätt är med och bär Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti. Vi erfar utifrån stora förändringar av ekonomisk art här på hemmafronten, då vi förlorat Pilgrimshem Hotell som ett bärande stöd, hur missionsarbetet nu går in i en ny fas, och ser det som angeläget att här något informera om de behov som ligger framför.

Den frukostservering vi haft i många år i Palavé, där barn från behövande familjer

får komma och äta sig mätta innan skoldagen börjar, har till viss del förändrats. De statliga skolorna har fått ett annat upplägg som innebär att alla elever serveras frukost, mellanmål och även mat i en mer samlad skoldag.

Men fortfarande finns barn som hamnar utanför dessa rättigheter, barn som ingen tar ansvar för, barn som har svårt att finna sig tillrätta i skolan och istället driver omkring på dagarna. Behoven hos dessa barn är än mer angelägna, och vi hoppas att inför hösten kunna söka upp dem en efter en för att välkomna dem till

en stunds gemenskap med frukost i vår matsal på morgonen.

Vår syster Soila arbetar gärna kvar i denna uppgift att tillaga och servera frukost, städa och hålla ordning, och vi hoppas att även fortsättningsvis kunna avlöna henne månatligen då hon är ensamförälder med fyra barn att försörja.

Barnmöten och församlingens möten och sammankomster är även de av prioritet, och så även samlingar där ungdomar samlas, aktiveras och även får andlig vägledning. Miljön i Batey Palavé

är destruktiv för merparten av dem, och vår önskan är att få leda dem fram till ett personligt möte med Jesus som frälsare, för att de genom Honom ska kunna få ett hopp för den dag som är, och för framtiden.

Under tio års tid har vi haft möjligheten att hjälpa skolan i Mont-Leon, en avlägsen plats bland de haitiska bergen. Skolans 16 lärare har fått sin lön genom missionen och på det sättet har 600 elever varje år getts möjlighet att få gå i skola. Nu står vi inför nya utmaningar och vår önskan är att även fortsättningsvis

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Svår förföljelse på Kuba

Text: Berno Vidén

Familjen **Ramón** och **Adya Rigal**, vilka vi rapporterat om tidigare här i MR, har blivit utsatta för en svår förföljelse på Kuba. Som troende föräldrar är de angelägna om att deras barn ska få en god, kristen uppfostran och familjen har därför hemundervisat barnen Rut, 13 och Joel 9 år. Studierna har under läsåret pågått via en internationellt erkänd internetbaserad evangelisk

Berno besökte familjen i Kuba 2017.

skola med säte i Guatemala.

På Kuba existerar ingen religionsfrihet och all utbildning ska ske utifrån det kommunistiska partiets agenda.

Eleverna fostras med obligatorisk närvaroplikt till att bli goda revolutionärer.

Redan under 2017 började familjen Rigal att hemundervisa och makarna dömdes

då till ett års straffarbete respektive ett års husarrest. Då familjen trots detta fortsatte att hemundervisa, och även andra familjer inspirerades

till att ta sina barn ut ur den kommunistiska skolan, agerade myndigheterna hårdare. Man lyckades därmed att med diktatoriska tvångsåtgärder skrämja dessa familjer till att återgå till den statliga skolan.

Familjen Rigal planerade att flytta utomlands och hade alla resehandlingar klara, även utresetillstånd ur Kuba. Biljetter var köpta men strax innan avresan drogs tillståndet in och familjen nekades

kunna hjälpa skolan

Ja, förutsättningarna för församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti har påtagligt förändrats.

Varje gåva och offer är av enormt stor betydelse som en utsträckt hand, och avgörande för hur långt och hur många vi kan nå med evangelium i ord och gärning.

Frimodigt manar vi till fortsatta förböner och offer för missionen. ■

att lämna landet. Kort därefter fängslades makarna och barnen omhändertogs med våld från hemmet, där övriga släkten finns. Barnen sägs ha placerats i en uppfostringsanstalt för att återanpassas till samhället i övrigt. Deras hem genomsöktes och allt studiematerial som läromedel och datorer beslagtogs. I en summarisk rättegång dömdes Ramón och Adya till 2,5 respektive 1,5 års fängelse.

Vi följer familjens kamp genom de kontakter vi har och vädjar om förbön och ekonomisk hjälp för att bistå dem i deras kamp. ■

Sommarkonferens på Bällsta 17-21 juli

Årets Sommarkonferens blir den sista på Bällsta, Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma sedan 1987.

Ännu en gång har vi glädjen att hälsa välkommen till Maranataförsamlingens Sommarkonferens på Bällsta missionscenter i Bromma!

Inledningsmöte den 17 juli och därefter fyra dagar i gemenskap omkring Ordet till och med den 21 juli under temat: **En tro som övervinner!**

Alla möten hålls i församlingens möteslokal.

Logi kan efter bästa förmåga erbjudas i dubbel- och flerbäddsrums i det tidigare hotellet. Tacke och kudde finns, men deltagare bör ha med egna lakan och handdukar. Ta gärna med husvagn eller husbil om du har det.

För att alla ska kunna vara med tar vi inte ut någon avgift för omkostnader utan är beroende av gåvor och offer. Swish: 123 155 15 71, Pg 44 10 05-6.

För anmälan, skicka mejl till: info@maranata.se

forts från sid 3

Jesus kom till mig i mörkret

Om vi verkligen vill tjäna, ära och upphöja Jesus. Göra som Maria – bara sitta vid hans fötter och lyssna. Då får han lov att leda oss efter sin vilja. Men vi måste försaka oss själva och leva i sann överlåtelse. Vi får lägga ner vår stolthet, vår rädsla, och förtrösta på Honom. För åt honom är given all makt och han är vårt enda hopp.

Det finns inget annat namn bland människor givet i vilket vi kan bli frälsta. Bara genom Jesus. Endast i Jesu blod finns förlåtelse. Bara i hans namn

finns upprättelse. Helande till ande, kropp och själ. Tänk att han väntade på mig. Han såg mig – hela mitt liv. Jag är nyss fyllda femtio. Han såg mig hela livet. Han följde mig och när Guds tid var inne, då sträckte han mig sin hand som jag fick ta emot. Det spelar ingen roll vad vi har gjort. Det finns förlåtelse, upprättelse, helande. Det står i andra Timoteusbrevet att det kommer en tid då människor inte ska stå ut med den sunda läran, utan skaffa sig lärare efter lärare för att få höra sådant som kliar dem i öronen. Många av våra församlingar tål inte synden i våra liv, att vi alla har syndat och gått miste om härligheten. Den som

säger sig vara utan synd är en lögnare, och sanningen finns inte i honom. Vi är frälsta av nåd – Guds oändliga nåd.

Tack Jesus, att vi har fått upphöja och ära dig. Var oss nådig, och tukta oss enligt din rättfärdighet. Tukta och tillrättavisa oss enligt din vilja genom din helige Ande. Lär oss att överlåta till dig oss av hela vårt hjärta, att lägga ner allt vårt eget och söka dig. Det största budet är att vi ska söka Herren av hela vårt hjärta, av hela vårt förstånd och all vår kraft. Och sedan hans rättfärdighet. Du är vår rättfärdighet, Jesus. Tack Jesus. ■

Rädda dem!

Appell av Yngve Stenfelt

Vi lever i en värld där tiden går fortare och fortare - ja den rusar. Det är inte så att sekunderna går snabbare nu än tidigare, men utvecklingen går rekordsnabbt, och människan hänger inte med! Hon dras, ja, släpas med i denna utvecklingens urartning. Bibeln beskriver det som att släpas mot döden:

- Rädda dem som släpas till döden och dra dig inte undan dem som stapplar till sin avrättning (Ords 24:11).

I denna trista och förfärande situation hörs frälsningsbudskapet: Rädda dem! I ett samstämmigt budskap från den helige Ande och församlingen kommer ett kallande: KOM!

- Jag, Jesus, har sänt min ängel för att vittna om allt detta för er i församlingarna. Jag är Davids rotskott och ättling, den klara morgonstjärnan." Och Anden och bruden säger: "Kom!" Och den som hör det ska säga: "Kom!" Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten (Upp 22:16-17).

Det är den helige Ande som vill framföra budskapet till varje människa om att komma. Till vem? Till JESUS! Han säger:

- Kom till mig, alla ni som arbeta och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för

era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt 11:28-30).

I Jesaja möts vi av ett kom med en enorm innebörd:

- Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om än era synder är blodröda ska de bli snövita, om än de är röda som scharlakan ska de bli vita som ull. Om ni är villiga och lyssnar ska ni få äta landets goda. Men om ni vägrar och trotsar ska ni förtäras av svärd, för Herrens mun har talat (Jes 1:18-20).

Det har ringt i mina öron och hjärtat har fröjdsats över detta budskap: så ska de bli!

Vad ska de bli? Blodröda synder kan bli snövita! Scharlakansröd synd kan bli som vit ull!

Vårt syndfulla livsförlopp – blodrött, har försonats genom Jesu syndfria livsförlopp. Jesus har i motsats till oss ingen synd, men offrade sitt liv på Golgata kors. Där bar han våra synder i sin kropp, upp på korsets trä. Jesus, Guds sons blod renar från all synd! Han har makt här på jorden att förlåta synder.

Synden är människans absolut största problem – frälsningen är Guds största gåva, men den måste tas emot! Synden leder människan till undergång och evigt fördärv. Frälsningens gåva i Jesus Kristus ger livet mening och bereder människan för himlen. Ett evigt liv tillsammans med Jesus väntar!